

Arrest

nr. 290 436 van 16 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 17 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN /oco advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 14 februari 2020 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 14 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Bulgarije op 16 september 2019 en in Oostenrijk op 6 oktober 2019 (Eurodac).

1.2. Op 17 november 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 18 november 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U had op 10 juni 2021 van 14u05 tot 16u20 (CGVS 1), op 27 juli 2021 van 14u13 tot 17u38 (CGVS 2) en op 26 augustus 2022 van 14u07 tot 15u12 (CGVS 3) een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd tijdens de drie interviews bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw voogd, Valérie Escoyez-De Cocq, was gedurende de drie persoonlijke onderhouden aanwezig. Uw advocaat, Piet Heyvaert, loco Cathérine Van Cutsem, was gedurende het eerste en het derde persoonlijk onderhoud aanwezig. Uw advocaat, Cathérine Van Cutsem, was gedurende het tweede persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit en ben je Pashtoun. Je bent afkomstig uit het dorp Langarkhel in het district Hesarak van de provincie Nangarhar. Je ging tot de vierde graad naar de Hesarak Galia Highschool. Jouw vader gaf wiskundeles op de Naswan meisjesschool in Chabad. Nadien gaf hij les aan meisjes in de Chabad moskee. Jullie hadden ook enkele gronden die jij samen met jouw vader bewerkte.

Toen jij ongeveer 13 jaar oud was, wandelde je naar jouw school in Chabad. Onderweg werd je in Spedar aangesproken door de taliban die jou een pakket overhandigden en jou vroegen om het aan de directeur van jouw school te overhandigen. Jij nam het pakket aan en vervolgde jouw wandeling naar school. Toen je aankwam in Hadji Qala dorp, zag jouw vader jou. Hij vroeg jou wat het pakket was en je toonde het aan hem. Jouw vader zag gele kabels in de zak en maande je aan het pakket neer te zetten op het veld, waarna hij de politie contacteerde. De politie kwam en ondervroeg jou gedurende tien minuten, waarna jouw vader en jij mochten beschikken. Jouw vader ging naar de meisjesschool waar hij les gaf en jij ging naar jouw school. Nadien ging je naar huis. De taliban kwamen die avond naar jouw huis op het moment dat jij en je vader de velden aan het irrigeren waren. De taliban zeiden tegen jouw familie dat jij en je vader de volgende dag naar het Sagardan-plein moesten komen. Toen jullie terugkwamen van het veld en je vader dat hoorde, stuurde hij je jongere broer S.(...) naar jouw vaders vriend C.(...) met de vraag naar jullie huis te komen. C.(...) kwam naar jullie huis en besprak de zaak met je vader waarop beslist werd dat jij het land moest verlaten om je veiligheid te garanderen. Je bleef nog twee of drie dagen thuis en werd dan naar Surobi district gestuurd.

Je verliet Afghanistan in de zomer van 2019 en was ongeveer acht maanden onderweg naar België. Je reisde onder andere via Pakistan, Iran, Turkije en Griekenland. Op 16 september 2019 diende je in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming in, je verliet het land voordat er een interview kon plaatsvinden. Je reisde via Servië en Hongarije verder naar Oostenrijk waar je op 6 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende en op 20 november 2020 geïnterviewd werd door de Oostenrijkse asielinstanties. Voor er een beslissing genomen werd door Oostenrijk, reisde je via Italië en Frankrijk door naar België, waar je op 13 februari 2020 aankwam. Je diende op 14 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in in België.

Na jouw vertrek uit Afghanistan stuurden de taliban nog twee brieven naar jouw familie. Drie of vier dagen na je vertrek uit Afghanistan werd jouw vader, K.(...) S.(...) M.(...), meegenomen door de taliban.

Begin 2021 kwamen jouw moeder, K.(...) S.(...), en jouw twee zussen K.(...) S.(...) en K.(...) S.(...), om het leven toen jullie huis geraakt werd door grote kogels bij gevechten tussen de taliban en de overheid. Na de dood van jouw moeder, gingen jouw drie jongere broers, K.(...) S.(...), K.(...) S.(...) R.(...) en K.(...) I.(...) bij jouw oudere zus K.(...) W.(...) en haar echtgenoot I.(...) wonen in Khogyani.

Tijdens het Suikerfeest in 2021 werd jouw vader vrijgelaten in het kader van een vredesakkoord of wapenstilstand. De eerste periode na zijn vrijlating woonde hij alleen in jullie huis in Langarkhel, intussen wonen jouw drie jongere broers terug bij hem in. Jouw vader heeft geen werk meer, maar kan af en toe een dag of twee dagen werken en op die manier jouw broers voeden. Jouw vader leeft ondergedoken in zijn huis en begeeft zich amper nog in het openbaar omdat de taliban nog steeds naar hem op zoek zijn.

Indien jij zou moeten terugkeren naar Afghanistan vrees je dat je gedood zal worden door de taliban. Zij zouden jou intussen ook willen doden omdat je naar een niet-islamitisch land gegaan bent.

Ter staving van jouw verzoek leg je jouw taskara, de taskara van jouw vader, documenten in verband met het werk van jouw vader als leraar en twee dreigbrieven van de taliban voor. Op 4 juni 2021 maakte een psychotherapeut een verslag op over jouw psychologisch welzijn. Jouw advocaat maakte op 8 oktober 2021 opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud over. Op 25 augustus 2022 mailde jouw voogd en advocaat één attest van Aide aux Personnes Déplacées asbl en één attest van Institut Sacré-Coeur asbl in verband met jouw psycho-sociaal welzijn. Op 2 september 2022 mailde jouw voogd een lijst met jouw sessies bij jouw voormalige psycholoog. Op 24 oktober 2022 ontving het CGVS een antwoord op haar verzoek om medische inlichtingen van jouw dokter, E.(...) C.(...)

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit jouw verklaringen en de neergelegde attesten van een psychotherapeut, van Aide aux Personnes Déplacées asbl en van een sociaal assistente van Institut de Sacré Coeur asbl aangaande jouw mentale gezondheid, blijkt immers dat jij een niet-begeleide minderjarige bent en dat je lijdt aan slapeloosheid en moeite hebt in je sociale omgang ten gevolge van de enorme stress die jij ervaart.

Om op passende wijze tegemoet te komen aan jouw situatie van niet-begeleide minderjarige, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Om een volledig beeld te hebben van jouw psychologisch welzijn werd er op 4 oktober 2022, op initiatief van het CGVS, een verzoek om medische inlichtingen naar jou verstuurd. Op 24 oktober 2022 beantwoordde jouw voogd dit verzoek met een attest van dokter C.(...) Hierin wordt bevestigd dat jij dermate angstig bent en stress ervaart dat dit jouw lichamelijke gezondheid en dagelijkse bezigheden beïnvloedt (zie document 19). Hierdoor heb je last van slapeloosheid en nachtmerries dewelke resulteren in spanningshoofdpijn, gevoelens van verdriet en depressie overdag.

Tijdens de verschillende persoonlijke onderhouden werd er door de betrokken protection officers rekening gehouden met jouw kwetsbare profiel. Zo werd het eerste persoonlijk onderhoud stopgezet nadat jouw advocaat aanhaalde dat je moe was, gestresseerd was en hoofdpijn had (CGVS 1, p. 14-15). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werden er meerdere pauzes ingelast, één van 20 minuten (CGVS 2, p. 9), 35 minuten later een tweede pauze van 10 minuten (CGVS 2, p. 14), en 25 minuten later opnieuw een pauze van 14 minuten (CGVS 2, p. 18). Ook tijdens het derde persoonlijk onderhoud op 28 augustus 2022 werd er rekening gehouden met jouw mentale welzijn. Het interview duurde slechts één uur en hierin werden jij, jouw advocaat en jouw voogd er op gewezen dat jullie steeds mochten onderbreken als je een pauze zou willen of nodig achtte (CGVS 3, p. 2). Gevraagd of je een pauze wilde, stelde je dat jij dat niet wilde. Hierop werd jou opnieuw gewezen op het feit dat je steeds om een pauze kon vragen als je daar nood aan had, hetgeen je niet meer deed (CGVS 3, p. 6-7).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in jouw land van herkomst en van alle elementen uit jouw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus jou niet kan worden toegekend. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de problemen die jij zou ervaren hebben met de taliban en die de aanleiding waren voor jouw vertrek uit Afghanistan.

Wat betreft jouw vluchtmotieven dient te worden opgemerkt dat jouw verklaringen over de bom die je kreeg van de taliban en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban, geenszins weten te overtuigen. Zo verklaarde jij aanvankelijk dat de taliban naar jou toe wandelden toen ze jou de zak met de bom overhandigden (CGVS 2, p. 15). Later verklaar je echter dat de taliban naar jou schreeuwden en jou aanmaanden om naar hen toe te komen, waarop je hen benaderde en zij jou de bom overhandigden (CGVS 2, p. 16). Verder zijn jouw verklaringen over hoe de politie ingeschakeld werd nadat je vader de bom in de zak ontdekte, tegenstrijdig. Je verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat jullie de bom aan de kant zetten, de politie verwittigden waarop de politie naar jullie toe kwam (Vragenlijst DVZ, punt 5). Ook op het CGVS verklaarde je eerst dat de politie naar jouw vader en jou toekwamen (CGVS 2, p. 15), maar verder in het persoonlijk onderhoud verklaar je dan weer dat je vader en jij naar het politiekantoor wandelden om hen in te lichten (CGVS 2, p. 17). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen, komen de geloofwaardigheid van de door jou voorgehouden problemen niet ten goede. Het is ook erg vreemd dat je aanvankelijk verklaarde dat jouw vader de politie contacteerde, waarop deze jullie in het openbaar ondervroegen (CGVS 2, p. 15), daar jij eerder verklaarde dat niemand een praatje met de politie wil maken omdat wanneer dat de taliban ter ore komt, zij een einde maken aan jouw leven (CGVS 2, p. 12). Bijgevolg maakt de door jou geschetste gang van zaken allerminst een aannemelijke indruk.

Voorts komt ook de werkwijze van de taliban in deze situatie erg onaannemelijk over. Mochten zij immers plannen hebben om een aanslag te plegen op de schooldirecteur, is het niet logisch dat ze een bom zouden meegeven aan iemand van wie ze de loyaliteit niet kennen. Daarbij is het tevens erg opvallend dat ze nauwelijks enige moeite deden om zich niet verdacht te maken. Ze waren immers gemaskerd en schreeuwden naar jou opdat je tot bij hen zou komen, waardoor jij bang werd en besepte dat het om talibanleden ging. Dat ze jou vervolgens botweg meedeelden dat ze een cadeau hadden voor jouw schooldirecteur, zonder enige duiding te geven over de achterliggende reden voor dat cadeau of waarom jij daarvoor werd ingeschakeld, komt weinig aannemelijk over (CGVS 2, p. 16-17). Op deze manier maakten ze zich immers meteen verdacht, wat de kans op slagen van hun plan meteen aanzienlijk verkleinde. De door u geschetste modus operandi van de taliban, maakt dan ook een erg onwaarschijnlijk indruk.

Ook jouw verklaringen omtrent de nasleep van dit incident zijn niet geloofwaardig. Zo verklaarde je dat de taliban diezelfde avond nog naar jouw huis kwamen en tegen jouw broer zeiden dat je vader en jij zich de dag nadien moesten melden op het Sagardan-plein (CGVS 2, p. 15). Jij en je vader meldden zich de dag nadien niet bij de taliban zoals gevraagd en jij vertrok vervolgens op de 3de dag na het incident uit Afghanistan (CGVS 2, p. 16). Hierbij is het erg vreemd dat de taliban jou nog de ruimte gaven om aan hen te ontsnappen en niet onmiddellijk naar jullie huis kwamen nadat zij merkten dat jullie niet op het appèl verschenen. Zij wisten namelijk al dat je hen niet gehoorzaamde en niet loyaal aan hen was, daar jij de zak met de bom niet aan de schooldirecteur overhandigde, zoals zij aan jou opgedragen hadden. Jouw verklaringen over jouw vertrek uit Afghanistan op het CGVS en bij de DVZ zijn bovendien niet coherent, zo verklaarde je op de DVZ dat je de dag na het incident uit Afghanistan vertrok terwijl je op het CGVS verklaarde dat je pas op de 3de dag na het incident het land verliet (Vragenlijst DVZ, punt 5; CGVS 2, p. 16). Dergelijke inconsistente verklaringen komen de geloofwaardigheid ervan niet ten goede. Bijkomstig is het erg vreemd dat jij op 7 juni 2021 per mail twee dreigbrieven aan het CGVS voorlegde die de taliban aan jou en je vader hadden gestuurd, om hiervan vervolgens noch in je interview bij de DVZ (document 12 en 13; Vragenlijst DVZ, punt 5), noch in je persoonlijk onderhoud van 10 juni 2021 en 27 juli 2021 gewag van te maken. Wanneer de protection officer jou expliciet vraagt naar de inhoud van deze twee brieven blijkt bovendien dat je totaal geen idee hebt van de inhoud ervan, en antwoord je dat de PO het zelf kan controleren, waarop de PO jou opnieuw vraagt naar de inhoud en jij stelt dat ze "waarschijnlijk het probleem schreven dat leidde tot jouw vertrek en dat ze de overheid claimen" (CGVS 2, p. 21). Dat je twee dreigbrieven voorlegt ter ondersteuning van jouw relaas om deze vervolgens niet eens te vermelden wanneer er gevraagd wordt naar jouw problemen die geleid hebben tot je vertrek (CGVS 2, p. 15) en vervolgens ook gist naar de inhoud ervan, zaait twijfel over de authenticiteit en correctheid van deze brieven.

Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de door jou verklaarde problemen met de taliban, is het evenmin geloofwaardig dat jouw vader ten gevolge hiervan ontvoerd zou zijn door de taliban en nadien opnieuw vrijgelaten werd bij de viering van het Suikerfeest (CGVS 2, p. 20). Hoewel het profiel van jouw vader als (voormalig) leraar op een meisjesschool niet onmiddellijk in twijfel getrokken wordt, kan er geen geloof gehecht worden aan jouw verklaringen dat jouw vader nog steeds vervolgd wordt door de taliban. Zo verklaar je dat de taliban jou, je vader en jouw broers willen (CGVS 3, p. 7). Dit is echter een blote bewering die niet te verenigen valt met jouw overige verklaringen. Jouw vader woont nog steeds met jouw jongere broertjes in jullie huis in Langarkhel, Hesarak (CGVS 3, p. 4).

Volgens jouw verklaringen verstopt je vader zich in zijn huis en begeeft hij zich amper in het openbaar omdat de taliban nog steeds achter hem aan komen (CGVS 3, p. 4-5). Het is echter weinig aannemelijk dat je vader nog in het vizier van de taliban loopt, daar hij nog steeds in jouw ouderlijke huis in Langarkhel woont, op een adres dat bij de taliban bekend was, gezien zij daar ooit aan de deur stonden om jou en je vader naar het Sagardan-plein te sommeren (CGVS 2, p. 15).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij je vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de problemen die je gehad zou hebben met de taliban.

Evenmin heb je andere elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op jouw nood aan internationale bescherming, noch zijn er in het dossier dergelijke elementen aanwezig.

Ook de documenten die je neerlegde ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Jouw taskara en die van je vader bewijzen louter jouw nationaliteit en herkomst, hetgeen hier niet onmiddellijk betwist wordt. Ook het beroep van jouw vader, dat jij staaft met werknemersattesten, een aanstellingsbrief, een medisch rapport en veiligheidscontroles, wordt niet onmiddellijk in twijfel getrokken. De attesten en brieven van jouw voogd, psychotherapeut, dokter C.(...), Aide des Personnes Déplacées, de sociale dienst van Sacre Coeur en een opsomming van jouw afspraken bij de psychotherapeut, tonen aan dat je onder zeer zware druk staat omwille van de lopende asielprocedure en hierdoor enorme stress ervaart. Toch kan hieruit geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Uit jouw verklaringen blijkt dat je evenmin als een alleenstaande minderjarige beschouwd kan worden daar je nog over een netwerk beschikt in Afghanistan. Zo wonen jouw vader, drie jongere broertjes en jouw oudste zus en haar echtgenoot in Hesarak, Afghanistan (CGVS 3, p. 4). Jouw vader kan af en toe één of twee dagen werken om op die manier jouw broers te voeden (CGVS 3, p. 4) en ook jouw schoonbroer kan jouw gezin ondersteunen (CGVS 3, p. 6).

Jouw voogd en advocaat halen aan dat jij omwille van je lang verblijf in België en je Westerse manier van leven de afgelopen jaren verwesterd bent (CGVS 3, p. 7-8). Je laat echter na in concreto aan te tonen dat je verwesterd bent. Waar je verwijst naar jouw lang verblijf in België, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in jouw hoofde kan worden afgeleid. Je hebt immers niet aangetoond dat jij dermate verwesterd zou zijn dat jij je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Waar jij aangeeft dat je bij terugkeer naar Afghanistan vermoord zou worden, louter omdat je in een niet-islamitisch land hebt verbleven (CGVS 3, p. 7), moet worden opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen (cfr. infra).

In verband met de e-mails die het CGVS ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en

nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat je na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die er toe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze

reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen

gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- “- artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;*
- artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§3 en 4 Vreemdelingenwet;*
- artikel 3 Kinderrechtenverdrag;*
- artikel 3 EVRM;*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten);*
- de beoordelingsfout;”.*

Verzoeker licht toe als volgt:

“1. VOORTDUREND GEBREK AAN GEDETAILLEERDE EN BETROUWBARE OBJECTIEVE LANDENINFORMATIE OVER DE HUIDIGE SITUATIE

Verzoeker benadrukt voorafgaand kennis genomen te hebben van de recente rechtspraak van Uw Raad, met name de arresten met arrestnummer 278.653 en 278.654 van 12 oktober 2022 en 278.699, 278.700 en 278.701 van 13 oktober 2022, gewezen in kamers samengesteld uit drie rechters. Op basis van de inhoud van deze arresten werd er beslist om in het huidig verzoekschrift geen landeninformatie in extenso te citeren, maar te verwijzen naar de relevante passages in voetnoten.

Toch moet verzoeker vaststellen dat er in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met alle relevante feiten en landeninformatie en dat verwerende partij op geen enkele manier actief heeft bijgedragen aan het verzamelen van complete, relevante, actuele en accurate informatie in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen.

Ten eerste moet vastgesteld worden dat de officiële UNHCR-aanbeveling van februari 2022 nog steeds actueel en ongewijzigd is, omdat het sindsdien geen nieuwe richtlijnen meer gepubliceerd heeft). Dit is van belang omdat UNHCR er in deze Guidance Note op wijst dat het, omwille van een gebrek aan voldoende informatie, momenteel nog steeds niet mogelijk is om alomvattende richtlijnen te geven over de nood aan internationale bescherming van Afghanen die Afghanistan ontvlucht zijn. Hoewel UNHCR van mening is dat het in veel gevallen wel mogelijk is om een nood aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag vast te stellen, geldt het omgekeerde niet. Volgens UNHCR is het niet mogelijk om met de vereiste mate van zekerheid vast te stellen dat er geen nood zou zijn aan internationale bescherming. Daarom riep het in februari 2022 op om beslissingen inzake asiédossiers op te schorten als er geen nood aan bescherming kan worden vastgesteld. UNHCR meent dat de opschorting minstens van kracht moet blijven tot de situatie in Afghanistan gestabiliseerd is en er betrouwbare informatie over de veiligheids- en mensenrechtensituatie beschikbaar is om een volledige beoordeling te kunnen maken van de nood aan internationale bescherming (zie UNHCR, §12, p. 5).

UNHCR benadrukt dat de situatie in Afghanistan sinds de overname van de Taliban in grote mate gekenmerkt wordt door onzekerheid, willekeur en een ernstig gebrek aan respect voor de rechtsstaat. Gebaseerd op de tot dusver beschikbare informatie over ernstige grootschalige mensenrechtenschendingen, drukt UNHCR zich bezorgd uit over de recente ontwikkelingen, die net tot een toename van de nood aan internationale bescherming zouden kunnen leiden.

Toch volgt verwerende partij dit advies van UNHCR, om zich zorgvuldig en voorzichtig op te stellen omdat er onvoldoende informatie beschikbaar is over de situatie in Afghanistan, nog steeds niet en meent het juist integendeel dat er wel voldoende informatie beschikbaar is.

Hoewel verwerende partij zich grotendeels baseert op de meest recente EUAA-update van april 2022 en hier ernstige kanttekeningen bij gemaakt kunnen worden (zie verder), wijst EUAA er niettemin toch op dat de omvang van de veranderingen in Afghanistan nog steeds niet volledig met zekerheid en duidelijkheid beoordeeld kan worden en dat de situatie nog steeds in ontwikkeling is, waardoor het in sommige gevallen bijzonder moeilijk is om een volledige en sluitende beoordeling te maken.

In dat verband moet er ook gewezen worden op een uitvoerige analyse van NANSSEN van 16 juni 2022 omtrent het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en EUAA bij het nemen van beslissingen in Afghaanse dossiers, geschreven door Femke VOGELAAR die haar doctoraatsproefschrift heeft gewijd aan de analyse van COI-kwaliteitsnormen.

NANSSEN komt in dit rapport tot de conclusie dat een analyse van de meest recente richtlijnen van UNHCR en EUAA over Afghanistan laat zien dat er meer gewicht moet worden toegekend aan de UNHCR-richtlijnen nu de richtlijnen van EUAA op beperkte, onvolledige en inmiddels verouderde informatie zijn gebaseerd. Vooral het feit dat de meest recente EUAA Country Guidance dateert van 22 april 2022, maar slechts landeninformatie bevat die betrekking heeft op gebeurtenissen die vóór 8 december 2021 hebben plaatsgevonden, i.e. slechts een aantal maanden na de machtsvername door de Taliban, doet NANSSEN besluiten dat er moeilijk sprake kan zijn van relevante en geactualiseerde informatie. Er wordt dan ook geconcludeerd dat het advies van UNHCR, om alle beslissingen in Afghaanse dossiers op te schorten, in feite zwaarder zou moeten wegen dan de huidige richtlijnen van EUAA, zoals gepubliceerd in de Country Guidance van april 2022, dat er voorzichtig(er) omgesprongen moet worden met de beschikbare informatie en dat de richtlijnen van EUAA niet zomaar blindelings gevolgd kunnen worden vanwege de gebrekkige, verouderde en weinig neutrale informatie waarop deze gebaseerd zijn.

Vooral het gebrek aan primaire bronnen, het louter verwijzen naar secundaire bronnen en het hanteren van zeer dubieuze, weinig betrouwbare of nog anonieme citaten/bronnen doet besluiten dat niet voldaan wordt aan de vereiste kwaliteitsstandaarden in het asielrecht voor het gebruik van landeninformatie, noch aan de op verwerende partij rustende motiveringsplicht. Hieruit volgt dat de bestreden beslissing eveneens artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet schendt, omdat er onvoldoende rekening werd gehouden met alle relevante feiten in verband met de huidige situatie in Afghanistan.

In tegenstelling tot de verplichting om een voldoende evenwichtig, betrouwbaar, neutraal, volledig, actueel, transparant, relevant en accuraat beeld te scheppen van de huidige situatie in Afghanistan, door zich op informatie te beroepen die (cumulatief) aan deze kwaliteitseisen voldoet, laat verwerende partij zich uitsluitend leiden door de richtlijnen van EUAA bij de beoordeling van de huidige situatie en de nood aan bescherming, terwijl deze in alle opzichten gebaseerd zijn op beperkte informatie die amper aan deze standaarden voldoet.

Tot slot is het ook op dit moment in bepaalde situaties, zoals hieronder ook wordt toegelicht met betrekking tot een aantal thema's, nog steeds niet duidelijk of er met zekerheid kan vastgesteld worden dat er geen nood is aan internationale bescherming, eenvoudigweg omwille van een voortdurend ernstig gebrek aan actuele, accurate, duidelijke, complete, evenwichtige, betrouwbare en zorgvuldig verkregen informatie op basis waarvan geen volledige, objectieve, zorgvuldige en grondige inschatting gemaakt kan worden van de huidige situatie in Afghanistan.

2. DE BEOORDELING VAN HET VLUCHTRELAAS DOOR VERWERENDE PARTIJ

Verwerende partij stelt dat verzoeker er op basis van zijn verklaringen niet in geslaagd is om een persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Verzoeker wenst in dat verband vooreerst op te merken dat hij volhardt in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas en de vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst heeft ontvlucht. Verzoeker merkt op dat de beoordeling van zijn verklaringen op te subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, zonder dat verwerende partij, in tegenstelling tot wat het in de bestreden beslissing stelt, voldoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeker op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en op het moment van zijn vertrek zelf.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt namelijk op geen enkele manier dat verwerende partij hier voldoende rekening mee heeft gehouden bij de beoordeling van zijn verklaringen op zich.

De (geloofwaardigheids)beoordeling van verwerende partij dient echter sterk genuanceerd te worden in het licht van verzoekers verklaringen, de algemene en specifieke socio-culturele Afghaanse context en uiteraard ook van zijn leeftijd, zowel op het moment van vertrek als op het moment van zijn aankomst in België en zijn persoonlijk onderhoud. Er dient aan herinnerd te worden dat verzoeker slechts 13 jaar oud was op het moment van vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker meent dat verwerende partij de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd met betrekking tot de bewijslast, waaraan verzoeker omwille van zijn profiel en jonge leeftijd niet aan kan voldoen, waardoor het geen onderzoek conform artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet heeft gevoerd.

3. HET ONDERZOEK NAAR DE NOOD AAN INTERNATIONALE BESCHERMING OMWILLE VAN EEN (TOEGESCHREVEN) VORM VAN VERWESTERING

3.1. Beoordeling 'verwestering' en toegepast in geval van verzoeker

Uw Raad is in haar recente rechtspraak, met name de arresten 278.653 en 278.654 van 12 oktober 2022 en 278.699, 278.700 en 278.701 van 13 oktober 2022, tot de conclusie gekomen dat verwestering aangetoond moet worden op basis van concrete, specifieke en individuele elementen.

Uw Raad stelt dat een persoonlijk risico om als verwesterd beschouwd te worden en om deze reden in Afghanistan vervolging te riskeren, in concreto aannemelijk moet worden gemaakt. Of een Afghaan als verwesterd beschouwd wordt, hangt af van individuele elementen (RvV nr. 278.654 van 12 oktober 2022). Uit deze rechtspraak kan verder afgeleid worden dat het in dergelijk geval moet gaan om het zich "daadwerkelijk eigen maken van westerse normen en waarden", om onder een religieuze of politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet te vallen (RvV nr. 278.653 van 12 oktober 2022, p. 23 en RvV nr. 278.699 van 13 oktober 2022, p. 18). Een "louter ontwikkelde westerse levensstijl" is in principe niet voldoende, tenzij het gaat om "verwesterd gedrag dat een uitingsvorm is van een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn identiteit en morele integriteit te behouden" (RvV nr. 278.701 van 13 oktober 2022, p. 22).

Over welke precieze 'westerse normen en waarden' het gaat of in welke gevallen er sprake is van een dergelijk 'verwesterd gedrag', wordt verder niet expliciet verduidelijkt.

Het onderzoek naar de vraag in welk geval men als 'verwesterd' beschouwd dreigt te worden, lijkt voor Uw Raad in ieder geval van essentieel belang te zijn. Het stelt namelijk dat "niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd beschouwd kan worden", maar dat dit "afhankelijk is van individuele elementen die door de verzoeker aangereikt dienen te worden" (zie RvV nr. 278.701 van 13 oktober 2022, p. 25 en RvV nr. 278.653 van 12 oktober 2022, p. 26).

Wel meent Uw Raad dat het "niet ondenkbaar is dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen, toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht" (RvV nr. 278.701 van 13 oktober 2022, p. 22 en RvV nr. 278.699 van 13 oktober 2022, p. 18). Hoewel Uw Raad van mening is dat "uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat voor alle Afghanen die onder het profiel van een toegeschreven verwestering vallen een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen" (RvV nr. 278.654 van 12 oktober 2022, p. 26), moet er toch rekening gehouden worden met deze 'toegeschreven verwestering'.

Volgens Uw Raad gaat het om de situatie waarin men aannemelijk moet maken dat "een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen" (RvV nr. 278.653 van 12 oktober 2022, p. 23, RvV nr. 278.701 van 13 oktober 2022, p. 22-23 en RvV nr. 278.699 van 13 oktober 2022, p. 18).

Het gaat hier dan over de "mogelijkheid to play the game" om niet als verwesterd beschouwd te worden en dus geen vervolging te moeten vrezen. De mogelijkheid 'to play the game' betekent volgens Uw Raad dat men bij terugkeer naar Afghanistan 'het spel' kan spelen en zich zo aan de regels van de Taliban en de lokale gebruiken kan houden om de aandacht van de Taliban te vermijden (RvV nr. 278.699 van 13 oktober, p. 22).

Op basis van deze arresten waarin een beperkt aantal specifieke gevallen aan bod komen, kan er moeilijk tot een volledige, allesomvattende en eenduidige synthese gekomen worden met betrekking tot de vraag in welke concrete gevallen men kan spreken over 'eigengemaakte westerse normen en waarden' of van een 'verwesterd gedrag' als uitingsvorm van een godsdienstige of politieke overtuiging, dat bijzonder belangrijk is om de identiteit en morele integriteit te behouden.

Evenmin kan deze rechtspraak aanleiding geven tot een duidelijke analyse van de situaties waarin er al dan niet sprake kan zijn van de mogelijkheid 'to play the game' in de huidige context van het door de Taliban als feitelijke machthebbers bestuurde Afghanistan vandaag. Uw Raad verwees in dat verband louter naar de relevante vaststellingen van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Sufi en Elmi.⁶ In deze zaak benadrukte het EHRM dat het risico voor terugkerende Somaliërs nog groter is in geval zij lang genoeg uit het land zijn geweest om als 'verwesterd' gezien te worden.

⁶ Zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk, §§275-277.

Niettemin kunnen er uit deze arresten van Uw Raad impliciet een aantal richtlijnen of richtinggevende elementen afgeleid worden die bij deze beoordeling van belang kunnen zijn.

Zo kunnen volgende criteria eruit afgeleid worden om de mate van verwestering te meten, die niet ieder op zich staan, maar in relatie met elkaar staan, op elkaar aansluiten en elkaar wederzijds beïnvloeden:

(1) (jonge) leeftijd bij vertrek uit Afghanistan, eventueel als minderjarige;

(2) een langdurig verblijf in België, minstens buiten Afghanistan, eventueel als minderjarige tijdens de vormende jaren;

(3) waar en hoe men de vormende jaren heeft doorgebracht;

(4) elementen die wijzen op een zekere integratie in en deelname aan de Belgische samenleving, waardoor er sprake is van het zich eigen maken van 'westerse waarden en normen' of van een 'verwesterd gedrag' of elementen die erop wijzen dat aangenomen kan worden dat verzoeker niet langer conform de islamitische geloofsleer handelt en zich niet langer zo gedraagt.

In de arresten met arrestnummers 278.653 van 12 oktober 2022 en 278.700 van 13 oktober 2022, waarin Uw Raad overging tot de toekenning van de vluchtelingstatus, wordt er steeds rekening gehouden met het feit dat de verzoeker Afghanistan op jonge leeftijd verlaten had en zijn vormende jaren buiten Afghanistan en/of in België had doorgebracht. Ook in de arresten met arrestnummers 278.654 van 12 oktober 2022 en 278.701 van 13 oktober 2022 is dit element doorslaggevend, door a contrario vast te stellen dat de verzoeker zijn vormende jaren niet in België had doorgebracht. In het arrest met arrestnummer 278.699 van 13 oktober 2022 vond Uw Raad het eveneens relevant om te onderlijnen dat de verzoeker, die in Pakistan geboren is, het grootste deel van zijn nog jonge leven en vormende jaren buiten Afghanistan heeft afgespeeld.

Uw Raad heeft in deze zaken ook de integratie in en de deelname aan de Belgische samenleving onderzocht. Het traject in pleeggezinnen, het in contact komen en deelnemen aan de in het westerse aanwezige religieuze diversiteit en verdraagzaamheid, of handelingen hebben die niet zouden passen in de strikte interpretatie van de geloofsleer van de taliban en ISKP en dus zouden gezien kunnen worden als niet-conform met de islamitische geloofsleer, werden als voorbeeld geciteerd in de arresten met arrestnummers 278.653 van 12 oktober 2022 en 278.700 van 13 oktober 2022.

In de zaak met arrestnummer 278.700 van 13 oktober 2022 werden verschillende met elkaar samenhangende individuele risicobepalende omstandigheden cumulatief beoordeeld, om tot het besluit te komen dat er in hoofde van de verzoeker een gegronde vervolgingsvrees kon aangenomen worden.

Zoals gezegd is het niet eenvoudig, noch eenduidig om op basis van deze twee specifieke zaken tot een volledige en alomvattende synthese te kunnen komen. Toch is het duidelijk dat er met deze twee zaken wordt aangegeven dat een verzoeker een nood aan bescherming kan aantonen op basis van zijn persoonlijke evolutie tijdens zijn verblijf in België. De specifieke inhoud van deze evolutie wordt niet concreet gedefinieerd.

Eenzijds gaat het volgens Uw Raad in dat geval om verwesterd gedrag dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Het is, met andere woorden, vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigengemaakt.

Anderzijds stelt Uw Raad dat het in de context van de mogelijkheid 'to play the game' moet gaan om een religieuze of politieke overtuiging die toegedicht kan worden omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het gaat in dat geval dan over de vraag of men in staat is 'om het spel te spelen' in geval van terugkeer waardoor men zich aan de regels van de Taliban en de lokale gebruiken kan houden om zich zo aan de aandacht van de Taliban te onttrekken en niet als verwesterd beschouwd te worden en dus vervolging te vermijden.

Om dit te beoordelen, meent verzoeker dat bovenstaande criteria, die zoals gezegd in relatie met elkaar staan en op elkaar aansluiten, gecombineerd en cumulatief onderzocht moeten worden.

Indien iemand op zeer jonge leeftijd Afghanistan verlaten heeft en sindsdien zijn vormende jaren (verder) buiten Afghanistan, in het Westen heeft doorgebracht, zou dit op zich het vermoeden moeten creëren dat deze persoon 'verwesterd' is, ook al zou hij hier maar weinig concrete elementen van kunnen neerleggen, en als dusdanig een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kan maken. A contrario, zou iemand die Afghanistan op minder jonge leeftijd verlaten heeft en minder lang buiten Afghanistan, of niet tijdens zijn vormende jaren, in het Westen heeft doorgebracht, net meer concrete elementen moeten bijbrengen om aan te tonen dat zijn verblijf hem in die mate veranderd heeft dat hij in geval van terugkeer een risico op vervolg zou lopen.

Dit is ook te rechtvaardigen door het feit dat de notie van 'normen en waarden' bijzonder abstract zijn en niet gemakkelijk te formuleren zijn voor personen die nog in hun vormende jaren zijn en die in feite onvoldoende vertrouwd zijn met existentiële, zelfkritische, fluïde en evoluerende concepten die inherent verbonden zijn aan het definiëren van iemands identiteit en vragen zoals 'wie ben ik', 'wie was ik' en hoe 'ben ik veranderd', vormgeven. Zeker voor een minderjarige puber of een jongvolwassen persoon, zelfs los van enige socio-culturele verschillen, kan het als complex en weinig evident beschouwd worden om zijn 'zijn' te definiëren door middel van het gebruik van concrete bewoordingen of om te verduidelijken wat het risico voor hem kan zijn in geval van terugkeer of in welke mate hij zich niet meer opnieuw zou kunnen aanpassen om 'het spel te spelen'.

Dit geldt dan ook des te meer in dergelijk geval voor het nog moeilijker te definiëren containerbegrip 'normen en waarden'. Waar normen concrete gedragsregels, voorschriften en richtlijnen zijn, die het publiek en sociaal handelen regelen en sturen, zijn waarden bepaalde idealen, opvattingen over wat als wenselijk gedrag beschouwd wordt en die de samenleving in principe geacht wordt na te streven.

Er zou in deze context echter moeten aangenomen kunnen worden dat verzoeker zich bepaalde westerse normen en waarden heeft eigengemaakt omdat kan vastgesteld worden dat hij, omwille van zijn langdurige, onafgebroken verblijf buiten Afghanistan en in België, tijdens zijn vormende jaren, geconfronteerd geweest is met een samenleving die gestoeld is op concrete liberale, vrije, democratische, Westerse en ethische waarden, principes en gedragsregels, zoals (individuele) vrijheid, gelijkheid en respect, maar ook verdraagzaamheid, zelfbeschikking en diversiteit en dat in een pluralistische, multiculturele, multireligieuze en multilinguïstische maatschappelijke context.

Indien men kan vaststellen dat verzoeker in deze context een vorm van verdraagzaamheid ontdekt, die hij kan verwachten van de samenleving en al haar leden ten aanzien van hemzelf, maar waarvan hij tegelijkertijd moet aanvaarden dat dezelfde samenleving eenzelfde vorm van verdraagzaamheid ook van hem verwacht en dat hij deze verdraagzaamheid dus ook schuldig is ten aanzien van andere personen die andere keuzes maken, dan moet er worden besloten dat hij een dergelijke kernwaarde heeft eigengemaakt.

Verdraagzaamheid is de erkenning dat er naast de eigen denkbeelden, meningen, gevoelens, ideeën, gewoonten, kenmerken, handelingen of gedragingen – of deze nu cultureel, religieus, politiek of nog anders van aard zijn – ook andere individuen van gelijke waarde zijn. Het is een geesteshouding van iemand die de verschillen die een ander individu ten opzichte van hem kenmerkt, accepteert en ermee om leert gaan. Dat uit zich in respect voor diversiteit en individualiteit, maar ook in gelijkheid en vrijheid. Dit geldt eveneens voor het individuele recht van verzoeker op zelfbeschikking, wat een fundamenteel element vormt van zijn persoonlijke vrijheid en een grondslag van de (universeel van toepassing geachte) mensenrechten die een rol spelen bij zijn beleving van vrijheid als waarde, maar ook bij het uitoefenen van zijn recht op vrijheid.

Net deze (gewijzigde) geesteshouding is in de huidige Afgaanse realiteit ondenkbaar, gelet op het complete gebrek aan verdraagzaamheid voor andersdenkenden door de extreem conservatieve, islamistische toepassing van de sharia door de feitelijke machthebbers, zoals dat blijkt uit de beschikbare landeninformatie.

Hierbij moet herinnerd worden aan het repressieve beleid van de taliban, dat is gestoeld op een extreme, uiterst conservatieve en strikte versie van de sharia maar ook beïnvloed is door lokale tradities en tribale codes waarbij het rechtskader onduidelijk blijft. Ook de afkomst uit een ruraal, erg conservatief bergdorp speelt bij deze beoordeling een doorslaggevende rol.

Indien er dus sprake kan zijn van een dergelijke verdraagzaamheid in hoofde van verzoeker, rekening houdende met zijn specifieke omstandigheden, moet men besluiten dat dit deel uitmaakt van zijn identiteit en persoonlijkheid en van eigengemaakte westerse normen en waarden, waarvan niet kan worden verwacht dat hij hier afstand van neemt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Hetzelfde geldt eveneens voor andere eigengemaakte westerse normen en waarden, zoals gelijkheid en respect, die elk op een bepaalde manier ook weerspiegeld worden in het in België van toepassing zijnde internationale en Europese mensenrechtenkader.

Van alle normen en waarden, meent verzoeker dat het van doorslaggevend belang is dat hij zich in bovengeschetste Westerse context bepaalde principes zoals individuele vrijheid, gelijkheid, respect, zelfbeschikking en verdraagzaamheid heeft eigengemaakt. Het ontdekken, uitdragen en aanvaarden van dergelijke normen en waarden, ten aanzien van alle actoren die deel uitmaken van onze Europees-Westerse samenleving, betekent in de huidige Afgaanse maatschappelijke context per definitie dat men zich bepaalde 'westerse' normen en waarden heeft eigengemaakt en een 'verwesterd gedrag' heeft aangemeten, dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit en morele integriteit te behouden – nogmaals, rekening houdende met de jonge leeftijd en het langdurige verblijf buiten Afghanistan tijdens de vormende jaren.

Meer dan te verwachten dat de verzoeker heel concreet en specifiek zou moeten kunnen aangeven wat, hoe en in welke mate hij 'veranderd' is omwille van zijn verblijf in het westen, moet er van verwerende partij net verwacht worden dat zij uit eigen beweging een onderzoek voert naar het concrete leven van een Afgaanse verzoeker in België, om uit te kunnen maken of hij in die mate 'verwesterd' is dat hij niet zonder risico zou kunnen terugkeren. Men moet in dat geval uitgaan van het principe dat een verzoeker die in het westen aankomt eerst verrast zal zijn door deze maatschappij, maar na verloop van tijd nieuwe, voor hem tot nu toe onbekende normen en waarden, zoals hierboven omschreven, zal ontdekken. Dit geldt des te meer indien hij hier gedurende lange, onafgebroken tijd, eventueel gedeeltelijk als minderjarige, tijdens zijn vormende jaren verbleven heeft.

In welke mate dit dan het geval is in hoofde van verzoeker, dient onderzocht te worden rekening houdend met zijn jonge leeftijd, de duur van zijn verblijf buiten Afghanistan en in België tijdens zijn vormende jaren, hoe uiting werd gegeven aan het sociaal leven en of verzoeker naar school is gegaan, waarvan mag uitgegaan worden dat dit hier een nog grotere invloed op gehad zal hebben, etc. om hieruit te kunnen besluiten dat hij inderdaad bepaalde normen en waarden geïnternaliseerd heeft en hierdoor al dan niet als 'verwesterd' beschouwd moet worden cf. de rechtspraak van Uw Raad.

Verwerende partij laat echter in het geheel na in concreto te onderzoeken in welke mate verzoeker effectief in staat zal zijn om zich effectief opnieuw aan te kunnen passen aan de diametraal met de Belgische verschillende en intussen ook nog eens sterk gewijzigde Afghaanse maatschappelijke werkelijkheid, waar verzoeker bovendien geen enkele recente ervaring meer mee heeft. Het onderzoekt op geen enkele manier een eventueel gewijzigd denk- of maatschappijbeeld en/of gewijzigde en verschillende gevoelens, ideeën, opvattingen, overtuigingen, enz. beïnvloed door het verblijf van verzoeker gedurende meerdere jaren tijdens zijn vormende jaren als minderjarige in België.

Verder is het ook nog relevant te vermelden dat uit wetenschappelijk onderzoek blijkt dat jongeren hun cultureel, religieus en traditionele kompas sterk kan veranderen op een leeftijd waarop ze nog flexibel en veerkrachtig zijn, waardoor het voor hen een uitdaging wordt om zich in te passen in de – intussen sterk gewijzigde – bestaande maatschappelijke structuren. Sommigen zijn de gewoonte om te bidden of te vasten verloren, anderen zijn gewend geraakt aan het drinken van alcohol of hebben geleerd hoe met vrouwen om te gaan en hoe ze aan te spreken, wat in het huidige Afghanistan allesbehalve evident is. Ze dreigen rituelen en gewoontes te vergeten omdat de maatschappij waarin ze leefden andere regels kende. Er wordt van uitgegaan dat hoe jonger men is, hoe moeilijker een eventuele re-integratie is.

Vooraf Afghanen die op jongere leeftijd, als niet-begeleide minderjarigen, naar Europa zijn gekomen, zoals verzoeker, lijken gevoeliger te zijn voor gedragswijzigingen en lopen, als gevolg hiervan, meer risico om op te vallen in geval van terugkeer naar een land en een maatschappij waar ze geen voeling meer mee hebben, zeker tegen de achtergrond van de huidige situatie in een door de Taliban bestuurd Afghanistan. Daarbovenop wordt aangenomen dat hoe langer men in het buitenland geweest is, hoe meer afstand men genomen heeft van de traditionele, conservatief-religieuze Afghaanse levensstijl en hoe moeilijker het in de regel is om veranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen of te wijzigen en dus hoe waarschijnlijker het is dat men als verwesterd beschouwd zal worden.

Dit is in het bijzonder het geval voor jongeren in hun tienerjaren, die door hun erg jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn. Jongeren die op een dergelijk jonge leeftijd, in hun vormende jaren, toekomen in het Westen spreken misschien nog wel Dari of Pashtou, maar hun accent en gedrag kunnen sterk veranderd zijn door hun verblijf buiten Afghanistan, waardoor ze bij terugkeer meteen zullen opvallen.

Daarnaast beschikken ze niet noodzakelijk nog over de kennis en ervaring die nodig is om risico's in te schatten of aan te pakken.

Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt dat de sociale ontwikkeling en persoonlijkheidsontwikkeling plaatsvindt tijdens deze belangrijke en vormgevende tienerjaren. De adolescentie, het ontwikkelingsstadium tussen de kindertijd en de volwassenheid is een tijd van grote fysieke, cognitieve en sociale veranderingen. De identiteit van jongeren wordt verder niet alleen gevormd door interne factoren, maar ook door externe factoren zoals hoe tieners zichzelf definiëren in relatie tot hun leeftijdsgenoten, school, familie en sociale omgeving.

Wat de individuele beoordeling betreft, stelt verwerende partij louter dat verzoeker geen concrete elementen aangebracht heeft waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou moeten vrezen. Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij dit zelf zou moeten inroepen, gelet op de gewijzigde context en de omstandigheden in Afghanistan die maken dat een onderzoek cf. artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet met alle relevante feiten en elementen rekening moet houden. Ook was verwerende partij op het moment van de bestreden beslissing al op de hoogte van de recente rechtspraak van Uw Raad van 12 en 13 oktober 2022, waardoor het op behoorlijke wijze de risico's op vervolging of het lijden van ernstige schade tegen deze achtergrond had moeten onderzoeken, quod non in casu.

Verzoeker kan niet verweten worden dit risico zelf niet ingeroepen te hebben, daar het aan verwerende partij was om dit behoorlijk te onderzoeken. Hoewel verzoeker persoonlijk zelf geen risico formuleerde omwille van zijn verblijf in Europa, werd er tijdens het laatste persoonlijk onderhoud niettemin door zijn advocaat én zijn voogd op gewezen dat er elementen zijn die in dat verband onderzocht moesten/hadden moeten worden (zie notities persoonlijk onderhoud van 26 augustus 2022, p. 8).

Verwerende partij stelt hierover enkel dat verzoeker geen concrete elementen aangebracht heeft waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou moeten vrezen. Het stelt hierover ook dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Op basis van welke informatie het tot dit besluit komt in het licht van de huidige omstandigheden, blijkt geenszins uit het administratief dossier, noch blijkt uit deze beoordeling dat verwerende partij ook daadwerkelijk onderzocht heeft of er sprake kan zijn van verwestering, zoals hierboven omschreven, in hoofde van verzoeker, laat staan dat het verzoeker de kans geboden heeft om hier verdere toelichting bij te kunnen geven. Verwerende partij heeft dan ook nagelaten om in concreto te onderzoeken of en in welke mate verzoeker ook wel effectief in staat is om zich bij terugkeer naar het huidige Afghanistan opnieuw en daadwerkelijk aan te kunnen aanpassen aan deze 'heersende culturele normen en waarden'. In casu moet vastgesteld worden dat er verschillende elementen van belang zijn en een rol spelen bij de beoordeling van de capaciteiten van verzoeker en de mogelijkheid om zich bij terugkeer naar Afghanistan aan de regels van de Taliban te onderwerpen en 'het spel' te spelen zonder hierbij op te vallen.

Zo is er ten eerste de (nog steeds) bijzonder jonge leeftijd van verzoeker, waarmee voldoende rekening gehouden moet worden. Het wordt namelijk niet betwist dat verzoeker amper 13 jaar oud was (in de periode voorafgaand aan zijn 14de verjaardag) toen hij Afghanistan verlaten heeft in de zomer van 2019 en dat hij bijna drie jaar geleden als niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in februari 2020, op nog steeds amper 14-jarige leeftijd.

Eveneens staat vast dat verzoeker intussen bijna 2,5 jaar onafgebroken in België verblijft en nog steeds amper 15 jaar oud is op dit moment. Dit leidt dan ook tot de conclusie dat verzoeker sinds de leeftijd van 13 jaar, op een moment dat hij amper zijn puberteit had aangevat, al zijn vormende jaren buiten Afghanistan, waarvan het grootste deel in België, heeft doorgebracht en nog steeds doorbrengt. Verzoeker heeft de belangrijkste en meest bijzondere fase van de persoonlijke ontwikkeling en identiteitsvorming van een puber sinds zijn 13de buiten Afghanistan doorgebracht, waarvan het grootste deel, tot op de dag van vandaag, in België. Op 15-jarige leeftijd kan men dan ook aannemen dat de manier waarop verzoeker vandaag opgevoegd en zich op persoonlijk vlak ontwikkeld heeft, in geen enkel geval hetzelfde zou geweest zijn als zou hij in Afghanistan opgegroeid en opgevoed geweest zijn gedurende deze vormgevende jaren.

Het staat daarbij in ieder geval vast dat verzoeker Afghanistan intussen meer dan drie jaar geleden verlaten heeft en eveneens bijna drie jaar onafgebroken in België verblijft. Verzoeker heeft bijgevolg geen enkele recente ervaring met de traditionele Afgaanse manier van leven, laat staan met degene die nu opgelegd wordt op basis van een uiterst strikte, conservatieve islamitische interpretatie en toepassing van sociale, maatschappelijke en culturele voorschriften en gedragsregels. Bovendien is deze interpretatie nog steeds allerm minst duidelijk, worden de regels zeer willekeurig opgelegd en toegepast en zijn zij onderhevig aan enorme (rechts)onzekerheid (zie ook infra). Individuele rechten en vrijheden, die nochtans het uitgangspunt zijn geweest van het leven van verzoeker in Europa, zijn dan ook onbestaande en volledig illusoir geworden.

Ten derde moet ook rekening gehouden worden met de bijzondere psychische kwetsbaarheid van verzoeker, zoals die tot uiting gekomen is in de procedure. Zoals eerder gesteld, dienen al deze elementen in samenhang met en in relatie tot elkaar beoordeeld te worden, nu zijn specifieke kwetsbaarheid als iemand met ernstige psychische problemen niet los gezien kan worden van zijn bijzonder jonge leeftijd, waarbij deze leeftijd, als minderjarige, nog zwaarder zou moeten doorwegen. Hoewel de psychische gezondheidsklachten van verzoeker voornamelijk verbonden lijken te zijn aan het verlies van zijn moeder, nemen deze in ieder geval niet weg dat een jongen op deze leeftijd normaliter niet met dergelijk psychisch leed geconfronteerd wordt. Uit het geheel aan elementen in zijn dossier die blijk geven van de aard en de ernst van zijn klachten, lijkt het dan ook des te duidelijk dat verzoekers gedrag of zijn vermogen om zich aan te passen hier ernstig door geaffecteerd dreigt te worden. Uit de notities van de persoonlijke onderhoud, werden observaties en vaststellingen door de protection officer, maar ook verklaringen en fysieke én emotionele reacties van verzoeker (gekenmerkt door paniekaanvallen) genoteerd. Het eerste persoonlijk onderhoud is bovendien omwille van dergelijke paniekaanvallen en acute migraineaanvallen in onderling overleg stopgezet geweest omdat verzoeker duidelijk niet meer in staat was om nog op de vragen te antwoorden:

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud van 1, stuk 4, p. 2, 5, 6 en 14-16]

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud van 2, stuk 4, p. 7, 13, 14 en 18]

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud van 3, stuk 4, p. 3]

Zowel tijdens het eerste, als het tweede en het derde persoonlijk onderhoud hebben verzoekers voogd en advocaat bovendien ook stevast gewezen op zijn bijzondere kwetsbaarheid:

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud van 1, stuk 4, p. 16]

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud van 2, stuk 4, p. 23]

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud van 3, stuk 4, p. 7-8]

Verder blijkt de psychische gezondheidsproblematiek van verzoeker ook uit de in de loop van de procedure neergelegde attesten in verband met zijn psychosociaal welzijn, opgesteld door personen die verzoeker doorgaans gedurende langere periode intensief begeleid en bijgestaan hebben.

In een medisch attest van 20/10/2022, opgesteld door Dr. E.(...) C.(...), op vraag van verwerende partij in een verzoek om medische inlichtingen, wordt duidelijk gesteld dat het gezien zijn jonge leeftijd en om hem alle kansen te geven zich gunstig in zijn leven te ontwikkelen, een behandeling bij de psychiater en de psycholoog noodzakelijk is. Zijn huidige psychologische toestand beperkt hem dan ook in zijn mogelijkheden en maakt hem kwetsbaar, volgens de arts:

« J'observe par ailleurs de nombreuses notes dans son dossier médical attestant des troubles anxieux et pour lequel un suivi psychologique avait déjà été mis en place.

Vu le jeune âge du patient et afin de lui donner toutes les chances d'évoluer favorablement dans sa vie, des entretiens avec un psychiatre et un psychologue vont être poursuivis.

En effet, dans l'état actuel des choses, son état psychologique l'handicape et le rend vulnérable. »

De grote hoeveelheid psychologische sessies werden eveneens opgelijst en door de voogd overgemaakt aan verwerende partij. Verzoeker is sinds eind februari 2021 in behandeling en dat op constante en regelmatige basis. Nogmaals moet opgemerkt worden dat verzoeker vandaag nog steeds amper 15 jaar oud is.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij de psychische problematiek van verzoeker, als jonge minderjarige verzoeker om internationale bescherming, als dusdanig in vraag stelt. Integendeel, meent het dat er in het kader van de procedurele noden voldoende rekening werd gehouden, o.a. door het verlenen van steunmaatregelen. Wat dat betreft, merkt verzoeker op dat dit uitsluitend betrekking heeft op de organisatie van de persoonlijke onderhouden an sich, tijdens dewelke hier inderdaad rekening mee werd gehouden, maar dat er in geen enkel geval bij de beoordeling van de nood aan bescherming voldoende rekening met zijn psychische kwetsbaarheid werd rekening gehouden.

Echter dient, bij de beoordeling van de mogelijkheid om 'het spel' nog of opnieuw te kunnen spelen in geval van terugkeer naar Afghanistan niettemin voldoende rekening gehouden te worden met de door de procedure duidelijk tot uiting gekomen bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker.

Gelet op de laatste tussenkomst van de advocaat van verzoeker moet bovendien vastgesteld worden dat er duidelijk verwezen werd naar het onafgebroken verblijf van verzoeker, als minderjarige, gedurende meerdere jaren in België en de impact die dit verblijf op zijn persoonlijke ontwikkeling, identiteitsvorming en zijn aanpassing aan de Belgische, Westerse levensstijl heeft gehad. Hierbij werd dan ook de link gelegd tussen zijn leeftijd, de duur van zijn verblijf, de invulling van zijn verblijf, de aanpassing aan een andere manier van leven én de psychische kwetsbaarheid als elementen die – gelet op al het voorgaande – als risico verhogende omstandigheden beschouwd kunnen worden en bij de beoordeling van de vraag naar de mogelijkheid tot het spelen van het 'spel' bij terugkeer naar Afghanistan betrokken hadden moeten worden, quod non.

Er moet dan ook vastgesteld worden dat hoewel verzoeker tweemaal vóór de machtsovername gehoord werd in het kader van een persoonlijk onderhoud, hij andermaal ná de machtsovername gehoord werd, nota bene meer dan een jaar, zonder dat verwerende partij de kans heeft aangegrepen om verzoeker een aantal bijkomende vragen te stellen in het licht van bovenstaande vaststellingen over eventuele elementen die, nogmaals gelet op zijn jonge leeftijd en lange duur van verblijf, zouden kunnen wijzen op een bepaalde mate van 'verwestering' in zijn hoofde.

Naast het ontbreken van enige recente ervaring met de traditionele, uiterst conservatief-religieuze islamistische geloofsinterpretatie, gedragsregels en voorschriften die door de Taliban worden opgelegd in het huidige Afghanistan, impliceert dit eveneens een aanpassing en deelname aan en integratie in de Belgische samenleving en het sociaal leven, weliswaar rekening houdende met de vele moeilijkheden op psychosociaal vlak, maar niettemin in een vormgevende periode in het leven van verzoeker, zowel op vlak van persoonlijke ontwikkeling als op vlak van identiteitsvorming – zoals supra uitgebreid werd toegelicht.

Hoewel deze periode gekenmerkt werd door de kwetsbare psychische toestand van verzoeker, heeft hij zich sinds zijn aankomst in België geïntegreerd in en aangepast aan de Belgische samenleving. Dit blijkt duidelijk uit het psychosociaal attest van 25/08/2022 van een sociaal assistent van het opvangcentrum waar hij verbleven heeft, die de context van zijn integratie in het licht van zijn psychische toestand schetst. Hieruit blijkt dat zijn toestand bepalend was voor bepaalde elementen die een rol hebben gespeeld in dit integratieproces, zoals bv. op het niveau van onderwijs, sport en opvoeding, maar zelfs op het niveau van hulpverlening. Verzoeker was, ondanks zijn moeilijkheden, steeds gemotiveerd en vragende partij om hierin te investeren en om zijn leven in België als een project te beschouwen dat hem in zijn psychosociaal welzijn kon dienen. Ook het familiale aspect van het opvangleven dat in het opvangcentrum ontbrak, zocht hij bij een gastgezin.

Niettemin kwam dit alles op de helling te staan omwille van de steeds slechter wordende psychische toestand van verzoeker en de onzekerheid waarmee zijn leven gekenmerkt werd, zowel wat zijn familie in Afghanistan betrof, als zijn procedure in België.

Ook al wordt verzoekers leven gekenmerkt door psychosociale moeilijkheden, heeft hij hoe dan ook blijk gegeven van een bepalende investering in zijn leven in België op een manier die hem hier gevormd heeft en van grote invloed is geweest op zijn persoonlijke ontwikkeling en op de vorming van zijn identiteit en morele en psychische integriteit.

Verzoeker heeft zijn investering in zijn onderwijs dan ook nooit volledig overboord gegooid en heeft zich voor het schooljaar 2022-2023 dan ook ingeschreven voor een leer- en werkopleiding (CEFA) aan het Institut de la Providence in Anderlecht (stuk 3). Dit toont aan dat hij verder blijft investeren en integreren op een manier die hem structuur geeft en hem verder vormt en helpt op persoonlijk, maar ook op psychosociaal vlak.

Daarnaast moet nog benadrukt worden dat verwerende partij niet betwist dat verzoekers moeder en twee jonge zussen om het leven zijn gekomen tijdens een gevecht tussen Taliban en overheidsmilitairen en dat het familiaal netwerk, waarnaar het ook in de bestreden beslissing verwijst, hier niettemin door geaffecteerd wordt en dus beperkter is dan dat verwerende partij doet uitschijnen.

Tot slot moet ook opgemerkt worden dat de rurale afkomst van verzoeker uit plattelandsgebied, gelegen in de traditionele 'conflictprovincie' Nangarhar, niet betwist wordt.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen, kan in ieder geval geconcludeerd worden dat in hoofde van verzoeker een aantal zeer specifieke, individuele risicobepalende omstandigheden kunnen worden waargenomen die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden. Op basis van deze stukken en zijn verklaringen blijkt dan ook dat verzoeker voldoende blijk geeft van een duurzame, vergevorderde en doorgedreven integratie in de Belgische samenleving waaruit blijkt dat hij zich bepaalde 'Westerse' normen en waarden (cf. supra) heeft eigen gemaakt. Verzoeker, die als minderjarige steeds naar school is gegaan, heeft zich op vergevorderde wijze aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België. Gelet op het geheel aan de hierboven geschetste omstandigheden, documenten en verklaringen kan dan ook aangenomen worden dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag. Bijgevolg is verzoeker de voorbije jaren, maar ook vandaag nog als minderjarige, op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd aan de Westerse, liberale en vrije manier van leven en sociale voorschriften en heeft hij dus fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden eigen gemaakt die raken aan zijn identiteit en morele integriteit. Bovendien blijft verzoeker deze, gelet op zijn bijzonder jonge leeftijd, verder ontwikkelen volgens de Westerse, Europese en Belgische manier van leven. Verzoeker toont op deze manier dan ook voldoende aan dat er niet verwacht kan worden dat hij dit op duurzame wijze zou (kunnen) verbergen in geval van terugkeer.

Op basis van deze concrete en persoonlijke omstandigheden kan er dan ook redelijkerwijs aangenomen worden dat van verzoeker niet verwacht kan worden dat hij zich in geval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw aan de huidige regels en sociale voorschriften van de de facto-overheid kan aanpassen, dat de kans reëel is dat hij zich, bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, niet aan de negatieve aandacht van de leden en aanhangers van de Taliban zal kunnen onttrekken en dat hij om deze redenen zal opvallen en in de aandacht zal komen te staan.

Gelet op al deze elementen en risicobepalende omstandigheden, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar Afghanistan, in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

3.2. Risico omwille van een toegeschreven vorm van verwestering als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa

3.2.1. Problematisch gebrek aan actuele, accurate, gedetailleerde informatie over de risico's als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa

In toepassing van artikel 48/3, §5 Vreemdelingenwet, is het niet vereist dat men effectief de kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging. Het is voldoende dat deze toegeschreven worden door de actor van vervolging:

[citaat voormelde bepaling]

Volgens Uw Raad kan het loutere verblijf in Europa echter niet volstaan om een risico op vervolging te lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan vandaag (zie bv. RvV nr. 278.699 van 13 oktober 2022, p. 21 en RvV nr. 278.701 van 13 oktober 2022, p. 25):

[citaat voormelde arresten]

Deze motivering is gebaseerd op “de beschikbare landeninformatie”, waarmee de Raad in feite de motieven van het CGVS hierover overneemt (zie bv. RvV nr. 278.699 van 13 oktober 2022, p. 19-21) die zich op haar beurt voor deze motieven uitsluitend baseert op de landeninformatie van EUAA. Eerder in het verzoekschrift werd al gewezen op het gebrek aan actuele, complete, relevante, duidelijke en accurate, transparante en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan, wat eveneens geldt voor de beoordeling van de risico's in geval van terugkeer na een verblijf in Europa.

In de Nansen Note 3-22 | Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer wordt een analyse gemaakt van het beperkte bronnenmateriaal waarop deze conclusie gebaseerd is (zie in het bijzonder pagina 19 tot 23).

Deze kritiek wordt niet integraal geciteerd, maar enkel de meest pertinente delen. Verzoeker nodigt Uw Raad in ieder geval uit om deze kritiek te analyseren en te hernemen en op basis daarvan de beslissing te vernietigen en zo verwerende partij te verzoeken de lacunes in haar analyse gebaseerd op deze landeninformatie op te vullen.

Niet alleen zijn de gebruikte bronnen niet actueel, maar ze zijn ook niet volledig en verwijzen naar secundaire bronnen terwijl primaire bronnen nochtans beschikbaar zijn, waardoor er valselijk een perceptie wordt gecreëerd dat de informatie recenter en actueler is dan wat in werkelijkheid het geval is. Het gebruik van anonieme bronnen verhindert bovendien elk ernstig onderzoek naar de betrouwbaarheid ervan, zoals bv. wordt gedaan met betrekking tot de stelling dat er twee ‘narratives’ bestaan over de houding van de Taliban tegenover personen die Afghanistan verlaten, die louter gebaseerd is op informatie van één enkele anonieme Afghaanse professor die niet eens in Afghanistan verblijft, nèt na de machtsovername dan nog.

Hoewel de publicatie van dit rapport dateert van na het uitspreken van de arresten van Uw Raad van 12 en 13 oktober 2022, zijn volgende passages uit dit rapport eveneens relevant en van toepassing op de beoordeling die door Uw Raad werd gemaakt, gelet op het feit dat de motieven van verwerende partij werden overgenomen en gebaseerd zijn op dezelfde informatie als de informatie die deze nota analyseert: [citaat F. Vogelaer, “Nansen Note 3-22, Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer”, p. 20-23]

De informatie van EUAA die ten grondslag ligt aan de conclusie van verwerende partij, zoals overgenomen door Uw Raad, dat niet voor elke Afghaan die uit Europa terugkeert een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, is problematisch, net omdat er op dit moment in feite geen of onvoldoende informatie beschikbaar en toegankelijk is over deze kwestie in het licht van de huidige omstandigheden in Afghanistan om een zorgvuldig, objectief en volledig onderzoek te kunnen voeren naar de risico's in geval van terugkeer in het licht van een toekomstgerichte beoordeling.

Er moet bovendien nogmaals aan herinnerd worden dat er inmiddels meer dan een jaar verstreken is sinds de machtsovername, terwijl de EUAA Country Guidance van april 2022 in wezen een juridische analyse is van de informatie in de EUAA COI Focus van januari 2022, die op haar beurt dan weer gebaseerd is op informatie die dateert van november 2021, wat betekent dat deze informatie dateert van amper enkele maanden na de machtsovername. Er kan dus evenmin langer volgehouden worden dat deze informatie voldoende actueel of volledig zou zijn om een zorgvuldige beoordeling te kunnen maken. Daarnaast is er een goede verklaring voor het ontbreken van deze informatie, met name dat er sinds de machtsovername nauwelijks of geen Afghanen gedwongen zijn teruggekeerd uit Europa of andere Westerse landen naar Afghanistan. Zolang er geen terugkeerovereenkomst tussen de EU en de Taliban onderhandeld wordt, lijkt gedwongen terugkeer uit Europa bovendien ook geen realistisch perspectief te zijn. Terugkeer naar Afghanistan vindt vandaag voornamelijk plaats vanuit de Islamitische buurlanden van Afghanistan.

De enige bekende terugkeercijfers hebben uitsluitend betrekking op Afghanen die uit een Afghaans buurland, voornamelijk Iran en Pakistan, zijn teruggekeerd. Terugkeer naar Afghanistan (al dan niet gedwongen) vindt vandaag namelijk bijna uitsluitend plaats vanuit de Islamitische buurlanden van Afghanistan. Migratiestromen van Afghanistan naar Iran of Pakistan en omgekeerd hebben een traditioneel compleet verschillende betekenis dan migratie van Afghanen die naar het Westen vluchten om er internationale bescherming te zoeken. Bovendien zijn het aangrenzende Iran en Pakistan eveneens islamitische republieken met een overwegend islamitische bevolking. Deze landen kunnen dus allesbehalve als ‘westers’ beschouwd worden, waardoor een noodzakelijk onderscheid gemaakt moet worden tussen een terugkeer uit een ‘westers’ land en een terugkeer uit een buurland.

Maar zelfs voor Afghanen die terugkeren uit Iran, Pakistan of Turkije, is er onvoldoende geweten over hoe ze door de Taliban behandeld worden bij terugkeer, nu het onmogelijk blijkt te zijn om de situatie op het terrein te monitoren en individuele gevallen dus zeer moeilijk opgevolgd kunnen worden:

[citaat <https://www.thenewhumanitarian.org/news-feature/2022/08/10/Afghan-refugees-Taliban-hunger-asylum>]

In ieder geval stelt Amnesty International in een recent rapport van 31 augustus 2022 vast dat ook Afghanen die uit Iran en Turkije gedwongen worden terug te keren door gebruik van (dodelijk) geweld aan de grenzen, met foltering en mishandeling worden geconfronteerd in geval van terugkeer.

Verder wordt ook in het EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul City rapport van augustus 2022 gesteld dat er eenvoudigweg geen recente relevante informatie beschikbaar is over de toegang tot de operationele luchthavens in Afghanistan (p.72-73). Tegelijkertijd stelt dit rapport vast dat de Taliban de weg patrouilleren tussen de luchthaven van Kaboel naar de stad en er gewapende controleposten bemannen (p.72-73). Dit versterkt de hypothese dat verzoeker in geval van terugkeer relatief snel aan een controle door de Taliban onderworpen dreigt te worden.

Hoewel Uw Raad, in navolging van verwerende partij, meent dat er wel voldoende informatie beschikbaar zou zijn, is deze informatie duidelijk gebaseerd op zeer beperkt, weinig betrouwbaar en onvoldoende actueel bronnenmateriaal. NANSEN toont voldoende aan dat de informatie van EUAA, als basis voor deze conclusie van verwerende partij en Uw Raad, gebrekkig is en in geen enkel geval voldoende betrouwbaar, actueel, accuraat, gedetailleerd, relevant en kwalitatief is, waardoor die informatie dan ook bezwaarlijk de basis zou mogen vormen van een dergelijk verregaand besluit.

Integendeel, zou Uw Raad in feite moeten besluiten dat er, zolang er geen concretere, recentere en meer betrouwbare informatie bestaat over de eventuele risico's bij terugkeer uit Europa/het Westen in de context van het huidige Afghanistan, onmogelijk geconcludeerd kan worden dat deze risico's volledig uitgesloten kunnen worden en dus onbestaande zijn. Dit geldt des te meer gelet op de historische informatie die net een nuttige en duidelijke indicatie vormt van het bestaan van zeer concrete, specifieke risico's in dergelijk geval – zoals blijkt uit wat hierna aan bod komt.

Samengevat, zolang het onduidelijk is en zolang niemand weet hoe de Taliban zal omgaan met Afghanen die na jarenlange afwezigheid en verblijf in Europa terugkeren, omwille van een gebrek aan betrouwbare, gedetailleerde informatie, zou niet mogen besloten worden dat niet voor elke Afghaan die uit Europa terugkeert een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Het gebrek aan informatie over eventuele problemen naar aanleiding van de terugkeer van Afghanen uit het Westen zou dus eerder tot de conclusie moeten leiden dat er vandaag onvoldoende nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is om het risico in geval van terugkeer op zorgvuldige wijze en voldoende nauwkeurig in te kunnen schatten. Overeenkomstig artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet kan er dan ook niet besloten worden dat er op voldoende objectieve wijze rekening gehouden kan worden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Op de volgende vragen is er immers nog geen antwoord te vinden in de actueel beschikbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan:

- *Hoe worden terugkerende Afghaanse asielzoekers uit het Westen, na jarenlang verblijf buiten Afghanistan en in het Westen, op de luchthaven in Kaboel ontvangen?*
- *Zullen zij bij terugkeer door de immigratiediensten – en dus door de Taliban als de facto autoriteiten – ondervraagd worden?*
- *Zal hun verblijf in het Westen reeds op de luchthaven ontdekt kunnen worden?*
- *In de hypothese dat ze de luchthaven wel probleemloos zouden kunnen verlaten, lopen ze dan het risico om, onderweg naar hun regio van herkomst, aan controleposten tegengehouden te worden en daarbij ondervraagd te worden? Deze checkpoints zijn over het hele grondgebied verspreid en de Afghaanse bevolking wordt er streng gecontroleerd door de Taliban, niet zelden met disproportioneel geweld.*
- *Kan ervan uitgegaan worden dat het eenvoudig is voor de de facto autoriteiten, aan de luchthaven of aan een controlepost elders in het land, om de herkomst van een terugkerende asielzoeker te achterhalen, als die na jaren afwezigheid uit Afghanistan terugkeert uit het Westen, door bv. de stempels in het paspoort of laissez-passer die het verblijf in het Westen verraden? In welke mate is het in deze zin om dit te achterhalen op basis van gedrags- en andere wijzigingen naar aanleiding van een jarenlang verblijf in een Westerse, liberale, democratische rechtsstaat?*
- *In hoeverre beschikt de Taliban over een monitoringssysteem om na te gaan waar iemand is geweest, welke functie hij mogelijks vroeger in Afghanistan heeft gehad, familieleden die gezocht worden, etc.?*
- *Hoe groot is de kans op vervolging, foltering of onmenselijke behandeling als men ondervraagd zou worden door de Taliban op de luchthaven of aan een van de talrijke controleposten? Hoe groot is deze kans als men een langdurig verblijf in en terugkeer uit Europa ontdekt?*
- *In hoeverre kan de Taliban de mensen opvolgen op een later moment, bv. in het dorp of regio van herkomst?*

- Hoe zullen lokale Talibanleiders in plattelandsgebied, die in de praktijk niet altijd de centrale 'richtlijnen' of het officiële beleid naleven en er vaak een nog strengere, conservatievere islamistische leer op nahouden, omgaan met asielzoekers die terugkeren uit het Westen?
- Hoe zal de lokale plattelandsbevolking en de lokale gemeenschap omgaan met iemand die terugkeert uit het Westen en na jarenlange afwezigheid plots terug opduikt? Uit een EASO-rapport van 2017 blijkt dat wanneer iemand terugkeert uit Europa, de buurt in de meeste gevallen naar hem zal komen, toenadering zal zoeken en gedurende meerdere dagen thee met deze persoon zal drinken. Zo zou de lokale gemeenschap in feite toekijken om te zien hoe en in welke mate iemand is veranderd. Bovendien bevestigt dit rapport dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is.
- Etc.

3.2.2. Historische informatie wijst op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade

Hoewel de meeste van deze vragen hypothesen betreffen, zijn deze bij de risicobeoordeling niettemin van groot belang in het licht van de huidige omstandigheden van Afghanistan, rekening houdende met de historische informatie die bestaat over de risico's die verbonden zijn aan een verblijf in het Westen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Zoals gezegd, betekent het feit dat er op dit moment geen informatie beschikbaar zou zijn over ernstige en aangetoonde problemen met de manier waarop de Taliban terugkerende Afghanen behandelt, geenszins dat er überhaupt geen problemen zouden zijn. De eerdere, historische informatie over de omgang van de Taliban en de Afgaanse samenleving met terugkerende asielzoekers uit het Westen kan daarentegen nog altijd van belang zijn bij de beoordeling van de huidige risico's in geval van terugkeer, zoals ook NANSSEN dit stelt.

Uit deze historische informatie kunnen in ieder geval toch een aantal indicaties afgeleid worden met betrekking tot de behandeling door de Taliban van Afghanen die vandaag na een langdurig verblijf uit Europa zouden terugkeren.

Uit bepaalde bronnen van vóór de machtsovername blijkt namelijk dat personen lange tijd in het Westen verbleven hebben, een specifiek risico op vervolging of het lijden van ernstige schade liepen omwille van (een perceptie van) 'verwesterd' te zijn, zeker als er ook nog eens sprake is van specifieke, individuele elementen (zie eerder).

In dergelijk geval is het belangrijk dat het dan niet zozeer gaat of men zichzelf 'verwesterd' voelt of beschouwd, maar wel hoe men door de traditionele Afgaanse maatschappij en vooral door de Taliban gepercipieerd zal worden in geval van terugkeer uit een Westers land na een langdurig verblijf buiten Afghanistan en in Europa.

In de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 wordt uiteengezet dat men niet effectief tot een andere religie bekeerd diende te zijn om beschouwd te worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden had aangenomen die geassocieerd werden met Westerse landen, waardoor vermoed werd dat men de internationale gemeenschap zou steunen.

De Eligibility Guidelines verwijzen uitdrukkelijk naar landeninformatie waaruit blijkt dat Afghanen die uit het Westen terugkeerden bedreigd, gefolterd en zelfs gedood werden door o.a. de Taliban, omdat ze als 'vreemdelingen' of als spionnen van een Westers land beschouwd werden. UNHCR identificeerde personen die terugkeerden naar Afghanistan vanuit het Westen toen al als een bijzonder kwetsbare groep die op die basis nood kon hebben aan bescherming.

Van bijzonder groot belang bij de beoordeling van dit risico, is dan ook het historisch wetenschappelijk onderzoek dat vóór de machtsovername gedaan werd naar de situatie op het terrein van Afghanen die uit het Westen terugkeren naar Afghanistan.

F. STAHLMANN, Afghanistan-experte en antropologe, heeft dit bijvoorbeeld meerdere jaren nauwgezet onderzocht en uitgebreid gedocumenteerd, waardoor haar uitzonderlijke, jarenlange, expertise, kennis, ervaring en bevindingen de basis vormen voor veel rapporten van (niet-)gouvernementele organisaties die onderzoek doen naar landeninformatie, zoals bijvoorbeeld een rapport van OSAR van maart 2021. Haar meest recente rapport, dat een update is van haar eerdere vaststellingen, dateert van juni 2021 en omvat de gehele onderzoeksperiode van december 2016 tot en met eind november 2020.

Uit haar onderzoek blijkt dat het heel eenvoudig is om Afgaanse onderdanen, die na een verblijf in het Westen terugkeren, als 'verwesterd' te identificeren. Volgens STAHLMANN wordt de term 'qarb-zadeh' in Dari (letterlijk: 'verwesterd') gebruikt om de spontane herkenning van terugkeerders te beschrijven, bijvoorbeeld via verbale uitdrukking en emoties, oogcontact, een bepaalde houding en gebaren, en zelfs door sociale interacties.

De duur van het verblijf in het Westen speelt hierbij eveneens een belangrijke rol: hoe langer men in het buitenland is geweest, hoe moeilijker het is om gedragsveranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen en deze aan te passen en hoe groter de kans is dat men ervan verdacht wordt 'verwesterd' te zijn. Volgens haar worden álle Afghanen die uit het Westen terugkeren er impliciet van verdacht zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur en levensstijl. Ze stelt eveneens dat een verblijf in Europa, alsook morele en religieuze twijfels die voortvloeien uit een te verwachten aanpassing aan het Europese alledaagse leven, voldoende zijn om verdacht te worden van afvalligheid van het islamitisch geloof. Zelfs als men erin zou slagen om te bewijzen dat men nog steeds de religieuze voorschriften naar behoren kan uitvoeren, kan men alsnog verdacht worden van 'verwesterd' te zijn, en dat op basis van eenvoudige aanwijzingen (zoals foto's op sociale media) of zelfs geruchten.

Een bepaalde mate van 'verwestering' heeft dus niet enkel betrekking op duidelijk zichtbare kenmerken zoals tatoeages of haarstijl, maar ook op uitdrukkingen, emoties, oogcontact, houding, gebaren en zelfs sociale interacties. Doordat de tekens van verwestering soms erg subtiel zijn, kan men deze niet altijd eenvoudig verbergen om aan vervolging te ontsnappen. Afghanen die uit het Westen terugkeren zijn, volgens onderzoek, zeer gemakkelijk te herkennen en kunnen bij aankomst snel geïdentificeerd worden. Volgens de Country Guidance van EUAA van april 2022 kunnen personen die als 'verwesterd' beschouwd worden, door hun gedrag, uiterlijk en geuite meningen, inderdaad als niet-Afghaans beschouwd worden. Het gaat in dat geval dan om Afghanen die terugkeren naar Afghanistan na een tijd in Westerse landen te hebben doorgebracht.

Ook andere, oudere studies wezen reeds eerder in dezelfde richting, met name dat een 'verwesterd' profiel zeer eenvoudig kan worden toegeschreven aan terugkeerders op basis van een aantal gemakkelijk herkenbare 'Westerse' kenmerken, zoals bv. het onderhouden van internationale contacten of het spreken van andere, 'vreemde' talen. Hieruit bleek eveneens dat Afghanen die terugkeren geconfronteerd worden met de veronderstelling dat zijn in Europa 'verwesterd' of 'anti-islamitisch' zouden geworden zijn.

In datzelfde rapport omschrijft Dr. A. VAN ENGELAND, Senior Lecturer in International Security verbonden aan de Universiteit van Cranfield, eveneens in detail de perceptie die gepaard gaat met een terugkeer uit het Westen en de invloed van een 'Westerse' levensstijl in Afghanistan.

De factoren die kunnen leiden tot de perceptie dat iemand verwesterd is, zijn in ieder geval gebaseerd op kleine, soms triviale gedragsveranderingen of uiterlijke kenmerken, die echter zeer gemakkelijk te identificeren zijn in de context van de traditionele Afghaanse maatschappij, zoals een bepaald accent, een ongepaste manier van kijken of een bepaalde houding.

Uit de historische informatie over de risico's verbonden aan een terugkeer uit Europa, blijkt nu dat het er bij de beoordeling van de nood aan bescherming in feite niet toe doet of een Afghaan die uit Europa terugkeert werkelijk een reële mate van verwestering vertoont of dat deze kenmerken slechts aan hem toegeschreven worden door anderen (als gevolg van een perceptie die ontstaat na zijn verblijf in Europa). Sterker nog, uit dit onderzoek blijkt dat het (langdurig) verblijf in het Westen op zich voldoende kon zijn om als 'verwesterd' beschouwd te worden en bijgevolg om vervolgd te worden.

In het eerder genoemde OSAR-rapport worden de bevindingen van het veldonderzoek van STAHLMANN van ervaringen van Afghanen die in de periode 2016-2019 uit Duitsland naar Afghanistan gedeporteerd werden, als volgt samengevat. Hoewel deze vaststellingen van vóór de machtsovername door de Taliban dateren, kunnen zij niettemin een nuttige leidraad vormen bij de beoordeling van de mogelijke actuele risico's voor personen die als verwesterd beschouwd worden.

Vooreerst is geweld tegen Afghanen die uit het Westen terugkeren niet alleen frequent, maar ook voorzienbaar en doet het zich bijzonder snel voor. Uit een studie blijkt dat bijna alle terugkerende Afghanen geconfronteerd werden met geweld, waarvan de helft aangaf dat hun lang verblijf in Europa de oorzaak van het geweld was. Een aantal door haar gemonitorde teruggekeerde Afghanen leefden ondergedoken uit vrees om mishandeld of gedood te worden.

Verder werd vastgesteld dat uit Europa terugkerende Afghanen omwille van een vermeende verwestering niet enkel het doelwit werden van de Taliban, maar eveneens van hun familie en de Afghaanse bevolking in het algemeen. Ze konden ervan beschuldigd worden ongelovig ('kafir') geworden te zijn, waardoor ze gestigmatiseerd en gediscrimineerd werden, maar konden ook het slachtoffer worden van fysiek geweld met soms dodelijke gevolgen.

STAHLMANN stelde vast dat zelfs het loutere contact met Europeanen tot geweld kan leiden, ongeacht de aard of frequentie van deze contacten. Zo gaf ze het voorbeeld van een Afghaanse man die in elkaar werd geslagen omwille van zijn connecties met Duitse journalisten en werd een Afghaanse familie uit haar huis gezet omdat de terugkeerder gehuwd was met een Duitse vrouw.

Daarnaast kon het risico op geweld tussen gemeenschappen verhoogd worden omwille van het ontbreken van lokale betrekkingen en de vijandigheid die de lokale gemeenschap vertoont ten aanzien van Afghanen

die uit Europa terugkeerden, louter omwille van het feit dat ze ervan verdacht werden zich in het buitenland ongelovig te hebben gedragen, bijvoorbeeld door alcohol te drinken of vrouwen te ontmoeten. Verder stelde ze vast dat de loutere vlucht uit Afghanistan door de Taliban gezien kon worden als verraad, ongeacht de houding die terugkerende Afghanen aannemen ten opzichte van hun beleid. Bovendien rapporteerden meerdere terugkerende Afghanen dat ze in hun dagelijkse leven bedreigd, achtervolgd of zelfs aangevallen werden en als ongelovigen of verraders beschouwd werden. Een van de meest relevante en opvallende vaststellingen van STAHLMANN, was dat het loutere verblijf in Europa een voldoende reden kon zijn voor vervolging door de Taliban. Ze stelde vast dat niet noodzakelijk een sterk veranderd gedrag, maar het verblijf in het Westen zélf aan de basis van het risico lag. Het verblijf en de vlucht naar Europa kon namelijk gezien worden als een daad van politiek verzet waarbij het er voor de Taliban niet toe deed of de persoon in kwestie al dan niet daadwerkelijk 'verwesterd' was. Het loutere feit dat men op de hoogte was van de reis naar Europa of dat er een vermoeden bestond van niet-islamitisch gedrag in Europa, kon voldoende zijn om vervolgd te worden. De Taliban beschouwden het vluchten naar een westers land, een land van 'ongelovige bezetters' als een vorm van afvalligheid, waar men voor vervolgd kon worden in geval van terugkeer. Deze conclusies komen ook in oudere rapporten terug en werden in 2020 nogmaals bevestigd op basis van recenter onderzoek.

Daarnaast hebben ook andere bronnen verschillende concrete gevallen gerapporteerd van terugkerende Afghanen die geconfronteerd werden met (dodelijk) geweld, omwille van uiteenlopende redenen, zoals een verblijf in Europa, het niet hebben van een baard of het verdacht worden van samenwerking met 'ongelovigen'. STAHLMANN omschreef twee voorbeelden die aantoonen dat een verblijf in het Westen voldoende aanleiding gaf voor de Taliban om vervolging te rechtvaardigen, louter op basis van een verblijf in een 'ongelovig' land. Ook Amnesty International rapporteerde in 2019 nog dat veel Afghanen bij hun terugkeer opnieuw te maken kregen met bedreigingen en geweld van gewapende groepen en lokale milities waaraan ze hadden geprobeerd te ontsnappen door naar het Westen te vluchten.

STAHLMANN heeft de resultaten van haar jarenlange onderzoek in juni 2021 bovendien geactualiseerd in een nieuw rapport, waarin de meest recente onderzoeksresultaten verzameld en geanalyseerd werden over uit het Westen teruggekeerde Afghanen die ze heeft opgevolgd tot en met november 2020. In dat rapport documenteerde ze de ervaringen van 113 van de 908 Afghanen die tussen december 2016 en maart 2020 uit Duitsland (gedwongen) zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

Ook uit deze geactualiseerde onderzoeksresultaten kan duidelijk afgeleid worden dat ook vandaag Afghanen die uit het Westen terugkeren nog steeds een ernstig en aangetoond risico op vervolging lopen. De meerderheid van de door haar onderzochte teruggekeerde Afghanen hebben te maken gehad met geweld tegen henzelf of tegen hun familieleden louter omwille van hun vlucht naar, hun verblijf in of hun deportatie uit Europa. STAHLMANN stelt dat ze door de Taliban bijvoorbeeld als vijanden beschouwd werden en daarom vervolgd werden, enkel omdat ze naar Europa waren gevlucht. Volgens haar vormde de beschuldiging van 'verwestering', van 'immoreel' gedrag in Europa, alsmede van afvalligheid van de islam, door omgang met ongelovigen, niet alleen een bedreiging die uitgaat van de bevolking en de Taliban, maar ook van hun eigen familieleden.

Een ander belangrijke risico dat gedocumenteerd werd, was het risico op geweld dat voortvloeide uit de vaak onbetaalde schulden aan schuldeisers die werden opgebouwd voor de financiering van de vlucht naar Europa. De veronderstelling dat Afghanen die uit Europa terugkeren vermogend zijn, verhoogt het risico op criminele aanvallen nog meer. Al deze gevaren vormden vervolgens ook voor de familieleden van de terugkeerders een verhoogd risico op geweld. De sociale uitsluiting die terugkeerders door deze gevaren ondervonden en de stigmatisering omwille van eventueel 'verwesterd' gedrag, vergrootten het risico om slachtoffer te worden van algemeen geweld, door misdaad of vervolging om andere redenen.

Meer dan 60% van de teruggestuurde Afghanen in dit onderzoek werd getroffen door geweld na terugkeer. Hoewel de meesten wel speciale bescherming konden krijgen in door Duitsers gefinancierde 'schuilplaatsen', kwam over het algemeen ongeveer 90% in aanraking met geweld.

Ook schatte STAHLMANN zelfs toen al in dat de onvoorwaardelijke terugtrekking van de internationale troepen en een eventueel vredesverdrag niets zou veranderen aan het gebrek aan perspectief. Ze stelde dat zelfs van een vredesverdrag niet verwacht kon worden dat het een einde zou maken aan de vervolging door de Taliban en de samenleving, en daarmee aan de levensbedreigende sociale uitsluiting.

Naast een reëel risico op vervolging, heeft historisch onderzoek eveneens uitgewezen dat uit het Westen terugkerende Afghanen ook het risico lopen om geconfronteerd te worden met een ernstig wantrouwen door de gemeenschap, dat tot stigmatisering, discriminatie en sociale en familiale uitsluiting kon leiden. Als gevolg konden ze in een situatie van extreme materiële deprivatie belanden, die hen niet in staat kon stellen een menswaardig leven te leiden, waardoor aan de minimumgrens van ernst van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet (als equivalent van artikel 3 EVRM) voldaan was.

Ten eerste wijst F. STAHLMANN er in haar meest recente rapport op dat teruggestuurde Afghanen geen realistische kans hadden om in hun levensonderhoud te voorzien vanwege sociale uitsluiting. Ze wijst op de extreme armoede waarmee 93% van de Afghaanse bevolking reeds te kampen had nog vóór de snelle escalatie van de precare humanitaire situatie na de machtsovername door de Taliban en stelt vast dat 75% van de teruggestuurde Afghanen hoofdzakelijk van particuliere steun uit het buitenland leefde, dat slechts één man een baan had met een leefbaar loon en dat bijna 15% gedeeltelijk of permanent dakloos was en geen beschutting had tegen de weersomstandigheden. De tijdelijke en gedeeltelijke financiering via terugkeerbijstand, waartoe slechts enkele repatrianten toegang hadden, had ook in 2021, nog voor de machtsovername, geen effect op het gebrek aan vooruitzichten en bescherming. De meest voorkomende reden om steun zoals onderdak te weigeren was bovendien het risico om zelf in gevaar gebracht te worden. Voor degenen die geen sociaal of familiaal netwerk (meer) hadden, dat permanent in staat en bereid was om hen te ondersteunen, noch de kans om met een visum het land opnieuw te verlaten of de middelen om opnieuw te vluchten, bestond de enige overlevingsstrategie er meestal in om zich bij gewapende groeperingen of criminele bendes aan te sluiten. Uit haar onderzoek blijkt ook dat gedeporteerden vaak uitdrukkelijk werden uitgesloten van sociale netwerken omdat de verwachtingen van de familie niet werden ingelost en ze dus werden geconfronteerd met teleurstelling, omdat ze als 'ongelovigen' of 'verwesterden' gestigmatiseerd werden of omdat ze een veiligheidsrisico vormden. Tot slot werd voorspeld dat, met het oog op de machtsuitbreiding van de Taliban, gezinnen nog minder het risico zouden kunnen nemen om zogenaamde of daadwerkelijke 'verwesterden' op te nemen en sociaal en economisch te (re-)integreren.

Ook EUAA (recent, in haar Country Guidance rapport van april 2022) en OSAR (vóór de machtsovername) hebben vastgesteld dat stigma en sociaal-maatschappelijk isolement deel uitmaakten van de behandeling van Afghanen die vroeger terugkeerden uit het Westen, zoals uitgebreid gerapporteerd werd in deze online raadpleegbare rapporten.

Ander onderzoek, zoals dat van SCHUSTER en MAJIDI, heeft ook eerder gewezen op het feit dat terugkerende Afghanen uit het Westen binnen de gemeenschap gestigmatiseerd werden omwille van de mislukking van hun migratie. Migratie naar Europa schept namelijk verwachtingen binnen de Afghaanse gemeenschap, aangezien Europa wordt gezien als een bestemming die veel kansen biedt. Een terugkeer werd vaak gezien als een bewijs van criminaliteit of van luiheid en de terugkeerder werd dan beschouwd als een mislukking. Zelfs binnen de familie kon de terugkeerder slachtoffer worden van dit 'stigma of failure', bijvoorbeeld omdat de familie veel geld heeft betaald voor de reis naar Europa. Het beschikken over sociale en familiale netwerken werd als essentieel geacht om te kunnen overleven in de Afghaanse maatschappij.

Oudere informatie bevestigt eveneens dat stigma en sociale uitsluiting, zelfs door de eigen familie, in geval van terugkeer uit het Westen, gepaard kan gaan met ontbering, problemen en moeilijkheden met maatschappelijke re-integratie, zoals bv. uitgebreid gerapporteerd werd in een gedetailleerde studie van Afghanistan-experte A. VAN ENGELAND.

Ook uit het onderzoek van de wetenschappers Ceri OEPPEN en Nassim MAJIDI uit 2015 naar vrijwillig teruggekeerde Afghanen uit Europa blijkt dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat verschillende praktische en sociaal-culturele elementen omvat en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal. Verder blijkt ook uit een studie uit 2016 van Marieke VAN HOUTE dat terugkerende Afghanen met een zwakkere maatschappelijke 'inbedding' meer kans hadden om zich onbeschermd te voelen tegen algemeen geweld en sterk afhankelijk zijn van een familiaal netwerk.⁴⁸

Hoewel verder en grondiger onderzoek zich opdringt om te weten in welke mate discriminatie en stigmatisering van Afghanen die uit het Westen terugkeren, onder het huidige Talibanbewind, kan leiden tot foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, kan ook wat dat betreft louter op basis van de eerder beschikbare informatie vastgesteld worden dat verzoeker actueel niettemin een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.

Uit de bij dit verzoekschrift gevoegde historische, maar betrouwbare objectieve landeninformatie van vóór de machtsovername door de Taliban, blijkt dus duidelijk dat een uit het Westen teruggekeerde Afghaanse vluchteling, die internationale bescherming heeft gezocht in Europa ook vandaag tot een risicoprofiel behoort en dat er om die reden een gegronde vervolgingsvrees kan aangenomen worden cf. artikel 48/3 Vreemdelingenwet of minstens een reëel risico op het lijden van ernstige schade cf. artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Deze informatie laat eveneens besluiten dat het daarbij niet uitmaakt of die persoon daadwerkelijk 'verwesterd' is of dat dit hem louter wordt toegeschreven als gevolg van zijn verblijf in Europa.

3.2.3. Ook de huidig beperkt beschikbare informatie wijst op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade

Ondanks het gebrek aan actuele informatie, kunnen de publieke verklaringen van de Taliban bovendien eveneens een zeker inzicht bieden in de wijze waarop de 'centrale' de facto-autoriteiten hun beleid vormgeven en zullen uitvoeren.

Net zoals in de Country Guidance van november 2021, wordt ook in de Country Guidance van april 2022 vastgesteld dat er voldoende aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de Taliban een zeer strikte naleving van de sharia toepassen, zoals ook uit publieke verklaringen blijkt (p. 81).

Verder stelt het EUAA-rapport van augustus 2022 dat de hoogste leider van de Taliban op 8 december 2021 een verklaring afgelegd heeft waarin hij de moeilijkheden besprak van personen die Afghanistan hadden verlaten. Hij verklaarde dat de "geloofsethiek en denkwijze" van deze personen in gevaar werden gebracht "op basis van een aantal bevooroordeelde programma's", hierbij verwijzend naar de reddingsoperaties die plaatsvonden naar aanleiding van de machtsovername, en dat zij verplicht waren 'schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te creëren' om asiel te kunnen krijgen (p. 52). Op 27 februari 2022 verklaarde Zabihullah Mujahid, de woordvoerder van de Taliban, dat personen die Afghanistan verlieten 'geen excuus' hadden en dat de Taliban Afghanen verhinderen te vertrekken (p.52) – wat bevestigd wordt door een eerder genoemd rapport van SIGAR van april 2022 (p. 53). Op 1 maart 2022 verduidelijkte Mujahid op de sociale media dat hij bedoelde dat 'personen met wettige documenten en uitnodigingen' uit Afghanistan konden reizen en naar Afghanistan konden terugkeren. Dezelfde dag verklaarde de 'viceminister voor Vluchtelingen en Repatriëringen' van de Taliban dat het niet 'passend' is dat Westerse landen het vertrek van Afghanen 'vergemakkelijken' door hen uit te nodigen en asiel aan te bieden. De viceminister van de Taliban noemde dit een 'inmenging' in het internationale recht en verklaarde dat de Taliban deze praktijken veroordelen (p.52).

Dat het beleid van de Taliban erop gericht is economische migratie te tolereren en 'illegale' migratie naar het Westen te bestraffen, wordt eveneens bevestigd in recentere berichtgeving, waaruit blijkt dat de bewegingsvrijheid sterk aan banden wordt gelegd. De de facto-regering verklaarde dat het beperken oplegt aan Afghanen die het land op illegale wijze willen verlaten, wat verboden werd onder het huidige bewind. Irreguliere migratie is aldus verboden.

Zoals gezegd worden de landsgrenzen en controleposten op het Afghaans grondgebied streng bewaakt door de Taliban en wordt de Afghaanse bevolking uitvoerig gecontroleerd. Zo worden onder andere. smartphones doorzocht en worden persoonlijke foto's en video's, contacten en sociale media-accounts gecontroleerd. De aanwezigheid van muziek of video's kan leiden tot geweld, laat staan foto's die in het Westen zijn getrokken of Westerse muziek die erop zou staan.

De talrijke berichtgeving over huis-aan-huis huiszoekingen, vergeldingsacties en mensenrechtenschendingen die op grote schaal gepleegd worden, vrijwel meteen na de machtsovername, in strijd met eerdere beloftes, zijn eveneens veelzeggend.

Het EUAA-rapport vermeldt verder een aantal anekdotische gevallen van terugkeer van uitsluitend bepaalde specifieke hooggeplaatste politieke profielen en bevat geen informatie omtrent (de behandeling van) terugkerende asielzoekers uit het Westen.

Tot slot leidt een analyse van de meest recente beleidsbeslissingen van de Afghaanse de facto-overheid eveneens tot de conclusie dat er weinig elementen zijn die wijzen op een beleid dat er niet op gericht zou zijn om terugkeerders uit Europa te vervolgen, met de historische informatie in het achterhoofd uiteraard. Gebaseerd op deze informatie zijn er weinig aanwijzingen dat lokale Taliban-leden zich plots anders zouden gedragen ten opzichte van personen die lange tijd in het Westen verbleven hebben en dat dit nu niet problematisch zou zijn, terwijl de historische informatie op ernstige problemen wijst in het verleden, zelfs onder het vorige bewind. Dit wordt versterkt nu deze informatie er meer en meer op wijst dat 'immorele daden' als misdrijven beschouwd worden waarvoor – naar Westerse maatstaven – onmenselijke straffen opgelegd worden.

Het zijn deze recente beleidsbeslissingen die een duidelijke evolutie schetsen van het beleid van de de facto Talibanregering en het schrikbewind dat het geïnstalleerd heeft en verder ontwikkelt. Het huidige bewind wordt gekenmerkt door het niet nakomen van eerdere beloftes en is gericht op het op systematische wijze inperken van individuele en collectieve rechten en vrijheden, het invoeren van een arbitrair en inhumain strafrechtelijk systeem met publieke lijfstraffen, standrechtelijke executies, amputatie van ledematen en een opportunistische, uiterst onzekere interpretatie van de sharia als basis voor dit beleid, die steeds wijzigt in functie van de conservatieve, extremistische en vrijheidsbeperkende religieuze noodwendigheden. Verder schetst deze informatie een messcherp beeld van de ontmanteling van de 'democratische' en juridische instellingen die enige vorm van democratische en juridische controle inhielden van het naleven van bepaalde rechtstatelijke principes (of dat tenminste geacht werden te doen).

Hoewel de Taliban sinds ze aan de macht zijn gekomen, beloofden gematigder te regeren dan ten tijde van hun vorige bewind, heeft de de facto-regering sindsdien in feite dus zowat alle verworven rechten en vrijheden terugschroefd en ingeperkt.

OSAR vat het in een recent rapport als volgt samen:

[citaat

https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslaenderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/221102_AFG_Gefa_hrdungsprofile_FR.pdf]

Een chronologisch overzicht van de laatste ontwikkelingen, die op de website van OSAR gepubliceerd en geactualiseerd worden, schetst vervolgens op overzichtelijke wijze het systematische karakter van het inperken van de individuele rechten en vrijheden en het doen van beloftes om de internationale gemeenschap gerust te stellen, zonder deze ook effectief na te komen.

Gelet op het steeds wijzigende karakter en het systematisch verder beknotten en het aan banden leggen van de rechten en vrijheden van de Afghaanse bevolking, meent verzoeker dat het belangrijk is dat de aandacht van Uw Raad gevestigd wordt op een aantal van de belangrijkste beleidsbeslissingen sinds de machtsovername – in chronologische volgorde:

[citaat <https://www.osar.ch/publications/news-et-recits/afghanistan-derniers-developpements/ticker>.]

Een groot deel van deze beleidsbeslissingen hebben bovendien specifiek betrekking op het verregaand inperken van de individuele rechten en vrijheden van Afghaanse meisjes en vrouwen. Hoewel dit voor de beoordeling van verzoekers situatie minder relevant is en het dus niet nodig is de informatie hieromtrent in extenso te citeren, biedt dit niettemin een duidelijk zicht op de algemene mensenrechtensituatie in het Afghanistan van vandaag. Deze evolutie toont namelijk het beeld van de Taliban die naar aanleiding van de machtsovername aanvankelijk nog beloofden om de rechten en vrijheden die meisjes (hoofdzakelijk op vlak van onderwijs) en vrouwen (hoofdzakelijk op vlak van economische rechten, vrijheid van vereniging, bewegingsvrijheid en vrijheid om zich in het openbare leven te begeven) in de loop van vele jaren verworven hadden, te beschermen. Hier bleek echter al snel weinig van waar te zijn. Integendeel, de beslissingen van de de facto overheid hebben deze verworvenheden op systematische wijze miskend, teruggeschroefd en finaal volledig weggevaagd.

Dit beleid blijkt uit de samengevatte berichtgeving die OSAR in bovengenoemd overzicht gepubliceerd heeft op de volgende data: 08/09/2021, 19/09/2021, 20/09/2021, 23/09/2021, 28/09/2021, 11/10/2021, 03/12/2021, 26/12/2021, 23/03/2022, 28/03/2022, 03/05/2022, 09/05/2022, 22/05/2022, 27/07/2022, 15/09/2022, 14/10/2022 en 10/11/2022.

De manier waarop de de facto overheid hiermee omgaat is, is in ieder geval veelbetekenend voor het algemene bewind dat erop gericht is om zoveel mogelijk individuele rechten en vrijheden in te perken, in strijd is met verschillende fundamentele (universele) mensenrechten en bovendien ook van invloed is op de rol van mannelijke familieleden (bv. wat afdwingen van dragen van lichaams- én gezichtsbedekkende kledij betreft – zo is de voogd van een vrouw (vader, broer of man) in dat geval verantwoordelijk en riskeert hiervoor gestraft te worden). De vraag kan hier dan ook gesteld worden wat dit betekent voor Afghaanse mannen, zoals verzoeker, die vrije klederdracht belangrijk vinden en niet meer deze traditionele rol in de maatschappij op zich zullen (willen) nemen.

De meest recente evolutie omtrent het toepassen en het interpreteren van de sharia, zijn nog het meest zorgwekkende, met het invoeren en handhaven van openbare executies, steniging, geseling en amputaties op bevel van de ‘Opperste Leider’ van de Taliban, Haibatullah Akhundzada, die het hoogste gezag heeft binnen de de facto overheid.⁵⁸ Akhundzada legde in een recente verklaring de nadruk op hudud-misdrijven, waarvoor een verplichte straf opgelegd moet worden en die onder meer overspel, alcohol drinken, diefstal, ontvoering, verkeersagressie, afvalligheid en rebellie omvatten. Verschillende beelden van lijfstraffen en lijken van mensen die van dergelijke misdrijven worden beschuldigd, zijn vrijgegeven sinds de Taliban de macht hebben overgenomen. Deze beelden doen volgens verschillende waarnemers en media denken aan de openbare geselingen en executies in het Ghazi-stadion van Kabul tijdens de periode dat de Taliban aan de macht waren eind jaren 90.

Intussen concludeerde ook SIGAR al dat de huidige omstandigheden voor de Afghaanse bevolking vergelijkbaar zijn met die onder het Taliban-bewind in de jaren 90.⁵⁹

Afghanistan-expert en gezaghebbend analist Thomas RUTTIG licht in zijn onafhankelijke blog nog toe dat het bestraffen van ‘rebellie’ als misdrijf nieuw is en dat dit ‘elk protest of verzet dat volgens islamitische geestelijken niet binnen het kader van de sharia valt’, omvat:

[citaat <https://thruttig.wordpress.com/2022/11/17/taleban-chef-macht-landesweit-scharia-strafen-obligatorisch/>]

Ook wees RUTTIG er in een andere blogpost recent nog op dat het grillige beleid van de Taliban-leiders en het ontbreken van een duidelijk juridisch kader ervoor zorgt dat niemand in Afghanistan zeker weet wanneer onzichtbare rode lijnen door individuele Talibanleden overschreden worden en hoe zij straffen toepassen.

Op regionaal niveau is er dan ook heel veel speelruimte voor lokale leden, waardoor het beleid in beide richtingen kan doorslaan, enerzijds naar nog meer repressie of anderzijds naar het gegeven dat op sommige plaatsen middelbare meisjesscholen toch nog kunnen blijven bestaan.

[citaat <https://thruttig.wordpress.com/2022/12/04/afghanistan-repression-und-multiple-krisen/>.]

Gelet op de uitgebreide en gedetailleerde informatie vóór het huidige regime en de beperkt beschikbare informatie over het huidige, extreem conservatief-religieuze bewind sinds de machtsovername, kan dus redelijkerwijs besloten worden dat er na een toekomstgerichte beoordeling, actueel nog steeds een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoeker kan aangenomen worden.

4. HET ONDERZOEK NAAR DE SOCIO-ECONOMISCHE EN HUMANITAIRE SITUATIE IN TOEPASSING VAN ARTIKEL 48/4, §2, b) VREEMDELINGENWET

Wat de beoordeling betreft van de algemene socio-economische en humanitaire situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan en de vraag of deze onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet vallen, neemt verzoeker akte van de recente rechtspraak van Uw Raad in de arresten met arrestnummers 278.654 van 12 en 278.701 van 13 oktober 2022, waarin geoordeeld werd dat er sprake moet zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, wat in casu niet het verband zou zijn. Volgens Uw Raad wordt de huidige humanitaire omstandigheden veroorzaakt door een combinatie en een complexe wisselwerking van verschillende factoren en dus niet overwegend, laat staan als enige, door de gedragingen van de Taliban.

Verzoeker meent echter dat dit een loutere feitenappreciatie betreft en betreurt dat de noties van verantwoordelijkheid en aansprakelijkheid niet verder in een juridische context onderzocht en nauwkeuriger gepreciseerd en toegepast werden alvorens over te gaan tot deze conclusie. Het valt namelijk niet uit te sluiten dat de Taliban als actor wel degelijk overwegend verantwoordelijk zou zijn voor het geheel van de schade die zij heeft veroorzaakt.

Het standpunt van Uw Raad kan dan ook niet gevolgd worden in de mate dat verzoeker meent dat verder onderzoek naar de juridische draagwijdte en de juridische betekenis van de aansprakelijkheid en de toerekenbaarheid van internationaal onrechtmatig gedrag van een actor, in casu de Taliban, verder binnen het kader van het internationaal publiekrecht onderzocht dienen te worden.

Verzoeker meent vervolgens dat er in casu wel degelijk sprake kan zijn van een overwegende toerekenbaarheid van onrechtmatige handelingen aan een hiervoor aansprakelijke niet-erkende de facto regering, waarvan haar leden als terroristen beschouwd worden en het voorwerp uitmaken van internationale sanctieregimes.

Uw Raad verwijst in dit verband ten eerste naar de rechtspraak van het EHRM, dat een onderscheid maakt tussen de factoren die aan de oorzaak van deze situatie liggen, met name objectieve factoren (zoals natuurfenomenen zoals droogte en watersnood en medische aandoeningen) enerzijds en het handelen of nalatigheid van actoren anderzijds.

Enkel wanneer een verzoeker, die volledig afhankelijk is van overheidsondersteuning, geconfronteerd wordt met de onverschilligheid van de overheid waardoor deze in een situatie van extreme deprivatie of een situatie die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, terecht komt, kan er sprake zijn van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. t. België, para. 253 en EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk, paras. 281).

Bij deze beoordeling gaat het Hof na of de vermeende toekomstige schade in de zin van artikel 3 EVRM voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten van (niet-)overheidsactoren of uit een van nature voorkomende ziekte en het ontbreken van voldoende middelen om deze in het land van herkomst te behandelen. Het Hof baseerde zich derhalve op het feit dat noch de ziekte van verzoeker, noch de gebrekkige medische voorzieningen waren veroorzaakt door enig handelen of nalaten van de overheid of van niet-overheidsactoren (Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk, para. 281).

Enkel in geval er sprake is van een handelen of nalatigheid van (niet-)overheidsactoren, kan er sprake zijn van een situatie die onder artikel 3 EVRM beoordeeld kan worden.

Hoewel artikel 3 EVRM in wezen overeenstemt met de inhoud van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet, kan uit het arrest M'Bodj van het Hof van Justitie van de Europese Unie door middel van een a contrario-redenering afgeleid worden dat de beoordeling onder artikel 48/4 Vreemdelingenwet niet noodzakelijk beperkt is tot dezelfde beoordeling als die onder artikel 3 EVRM.

Hieruit volgt dat artikel 48/4 Vreemdelingenwet op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uw Raad hanteert daarbij het principe dat naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 Vreemdelingenwet (de de facto-overheid in casu), de verzoeker evenwel moet aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou onderworpen worden aan een onmenselijke

behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Uw Raad meent dus dat er sprake moet zijn van een opzettelijk karakter van de de facto-overheid in Afghanistan om de situatie onder artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet te kunnen onderzoeken. Dit betekent dat de de facto-overheid de huidige situatie gewild zou hebben of opzettelijk in stand zou houden. Het lijkt dit af uit de richtlijnen van EUAA van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor (p. 107 en 115).

Zowel EUAA als verwerende partij baseren zich in dat verband op het eerder genoemde arrest M'Bodj, waarin inderdaad geoordeeld werd dat de subsidiaire bescherming niet van toepassing was omdat de medische zorgen in casu niet opzettelijk werden ontzegd.

Het betreft hier echter een identieke beoordelingscriterium van een situatie die omwille van de aard van de situatie essentieel verschillend is.

In het geval van het arrest M'Bodj gaat het namelijk over een verzoeker met een medische aandoening waarbij de vraag wordt onderzocht of medische zorgen voorhanden zijn in geval van terugkeer. Dit is dus een engere en zeer specifieke benadering van één element van een humanitaire situatie die niet te vergelijken is met de huidige uiterst precaire en algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan, waarbij de vraag zich niet louter beperkt tot het voorhanden zijn van medische zorgen in het geval van een medische aandoening.

In casu gaat het dus over een verschillende situatie die niet op dezelfde wijze beoordeeld kan worden, omdat de vraag zich niet beperkt tot het aanwezig zijn van medische zorgen en de gedragingen van een (niet-)overheidsactor die hier al dan niet aan de basis zou liggen.

De voorwaarde van het opzettelijk handelen of nalaten wordt dus louter afgeleid uit het arrest M'Bodj dat net een fundamenteel verschillende situatie betrof en niet kan doorgetrokken worden tot de huidige situatie in Afghanistan.

De schade die kan ontstaan in geval van terugkeer is niet louter het gevolg van algemene tekortkomingen en beperkt zich niet louter tot het niveau van het gezondheidsstelsel, maar is integendeel het gevolg van systemische structurele tekortkomingen die veroorzaakt werden door het gedrag (handelen én nalaten) van de de facto-overheid als actor in de zin van artikel 48/5 Vreemdelingenwet.

Het vereiste beoordelingscriterium van het opzettelijk gedrag van een actor gaat verder dan noodzakelijk. Het kan niet leiden tot het op gelijke wijze toepassen van de rechtspraak van het EHRM, noch van het Hof van Justitie vanwege de fundamenteel verschillende situatie die in casu aan de orde is.

Bovendien bepaalt artikel 48/5, §1 Vreemdelingenwet louter dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan of veroorzaakt worden door actoren, waaruit eveneens kan afgeleid worden dat van een opzettelijk handelen geen sprake moet zijn, maar een loutere toerekenbaarheid omwille van een gedraging volstaat. De vereiste van een opzettelijke gedraging vindt evenmin oorsprong in de Kwalificatierichtlijn.

De wet schrijft dus een loutere toeschrijving aan actoren voor, die niet vereist dat er sprake is van een intentie of van opzet, tenzij, en uitsluitend, in geval van een medische aandoening zoals uit het arrest M'Bodj blijkt.

In casu moet dan ook gekeken worden naar het concrete verloop van de historische gebeurtenissen om te oordelen of er sprake is van een handelen of nalaten van een overheidsactor dat aan de basis ligt van de huidige precaire situatie in Afghanistan.

Hierbij mag men uiteraard niet uit het oog verliezen dat de Taliban als gewapende terroristische groepering door het gewapend verzet dat het jaren heeft gevoerd tegen de legitieme, democratisch verkozen Afghaanse regering, met als culminatiepunt de totale machtsovername in augustus 2021, door het ontwrichtend en destabiliserend effect van dit gewapend verzet zelf heeft bijgedragen tot hoe de situatie in Afghanistan is geëvolueerd en vandaag is.

Nadat de Taliban medio augustus 2021 de macht in het land op niet-democratische en illegitieme wijze hadden overgenomen, wordt de huidige feitelijke Afghaanse Taliban-regering, zoals gezegd, nog steeds door geen enkel land ter wereld officieel erkend. Integendeel gingen wereldwijde economische en financiële sancties van kracht. De internationale financiering van Afghanistan werd geschorst en miljarden dollars aan Afghaanse tegoeden in het buitenland, vooral in de Verenigde Staten, werden bevroren, in uitvoering van een door de VN-Veiligheidsraad aangenomen sanctieregime. Als gevolg wordt de humanitaire hulpverlening in Afghanistan sindsdien sterk gehinderd.

Verzoeker meent dat er gesteld kan worden dat de machtsovername door de Taliban zelf en de gevolgen daarvan als een gedraging of handeling beschouwd kan worden die de huidige economische en humanitaire crisis overwegend heeft veroorzaakt en verder beïnvloedt. De cijfers spreken duidelijk over een ongeziene crisis, die niet louter het gevolg is van de reeds bestaande precaire humanitaire situatie

vóór de machtsovername door de Taliban, maar die volledig ontspoord is sindsdien. Op zijn minst dat deze crisis niet de catastrofale omvang zou hebben die vandaag bestaat indien de Taliban de macht op illegale wijze zouden hebben genomen. In deze omstandigheid moet de huidige Afghaanse de facto autoriteit als aansprakelijk worden beschouwd voor de totaliteit van de verergering van de situatie sinds de machtsovername. Het is namelijk pas ná de machtsovername dat de economie van het land in een dergelijk neerwaartse spiraal is terechtgekomen, doordat miljarden aan tegoeden werden bevroren en humanitaire hulp grotendeels werd stopgezet.

Het internationale sanctieregime, dat aan de basis ligt van verregaande financieel-economische restricties en haar oorsprong vindt in het feit dat de Taliban door de internationale gemeenschap als een terroristische gewapende groepering wordt beschouwd en daardoor ook niet erkend wordt als legitieme Afghaanse regering, heeft dan ook verregaande gevolgen gekend op het vermogen om het hoofd te bieden aan de precare humanitaire en socio-economische situatie. Niettegenstaande de vele inspanningen die de internationale gemeenschap levert om alsnog (beperkte) humanitaire hulp te voorzien, kan hoe dan ook aangenomen worden dat huidige de facto-regering van de Taliban door diens machtsovername en diens gedragingen, o.a. als gevolg het voorgaande langdurige, gewapende conflict, van grote invloed is op de huidige precare situatie.

Net zoals in Sufi en Elmi is dit het gevolg van de gedragingen van een religieus-conservatieve, islamitische groepering die de, illegale, de facto controle heeft verworven over het grondgebied.

Dat er een combinatie van factoren aan de basis ligt van de omvang van de huidige crisis, kan uiteraard niet ontkend worden, net zoals evenmin ontkend kan worden dat deze crisis zelf niet zo erg geweest zou zijn als er wél bereidheid had bestaan vanuit de internationale gemeenschap om de Afghaanse regering te hulp te schieten, als deze niet zelf de hele situatie ontwricht zou hebben door diens ondemocratisch en gewelddadig beleid.

Dat beleid van de Taliban bestaat namelijk uit een combinatie van beslissingen die ingegeven zijn door de extremistisch-religieuze ideologie van de Taliban. Volgens de International Federation of Red Cross And Red Crescent Societies wordt deze situatie o.m. gekenmerkt door minder (overheids)bescherming in het algemeen; beperkingen in verband met de participatie van vrouwen en minderheidsgroepen in het professionele leven en het overheidsapparaat; Afghanen die op immense schaal ontheemd worden; het feit dat de structuren voor basisdiensten het afgelopen jaar aanzienlijk verstoord zijn, hetgeen nog gedeeltelijk verergerd werd door de terughoudendheid van sommige financiers van ontwikkelingshulp om de steun via de nieuwe autoriteiten te kanaliseren; het ontstaan van een enigszins parallelle structuur, waarin de lokale autoriteiten en actoren niet de belangrijkste drijvende krachten zijn, wat tot gevolg heeft dat de duurzaamheid van de gedane investeringen ondermijnd kunnen worden en de voordelen van decentralisatie en lokale beleidsbeslissingen belemmerd kunnen worden.⁶⁵ Hier kan nog aan toegevoegd worden dat volgens UNDP de beperkingen op de werkgelegenheid van vrouwen de Afghaanse economie onmiddellijk 1 miljard dollar kunnen kosten, wat nog eens een daling van 5% van het BBP van het land tot gevolg heeft en dat vrouwen voordien meer dan 20% van de Afghaanse beroepsbevolking uitmaakten en vandaag de toegang tot het onderwijs en werk, laat staan politieke activiteiten, ontzegd worden. Gelet op al het voorgaande, kan er dus redelijkerwijze aangenomen worden dat het wel degelijk als gevolg van het beleid van de Taliban is dat de economisch-financiële sancties, met hindernissen op vlak van humanitaire hulpverlening, werden opgelegd. Naast de natuurlijke oorzaken, zoals droogte en andere natuurrampen, ligt dus het ontwrichtend beleid van de Taliban zelf overwegend aan de basis van de omvang van de huidige crisis.

In ieder geval ligt het niet aan de gedragingen van de internationale gemeenschap – namelijk het slechts beperkt verlenen van humanitaire hulp, die hoe dan ook tekortschiet – maar in de eerste plaats aan de gedragingen, handelingen of nalaten van de feitelijke Taliban-regering, die tot gevolg hebben dat hulp in ongeziene mate geboden moet worden en tegelijkertijd niet zomaar kan geboden worden.

Zolang de Afghaanse regering niet erkend wordt en betere samenwerking niet mogelijk gemaakt wordt, dreigt het acuut tekort aan humanitaire hulp zich in de toekomst verder te zetten. Het verlenen van humanitaire en financiële hulp wordt namelijk ook gekoppeld aan het gebrek aan transparantie met betrekking tot de bestemming van deze middelen en de vrees dat deze louter zullen dienen ter ondersteuning van de niet-legitieme belangen van de Taliban-regering. Daarbij is het niet eens uitgesloten dat deze middelen louter aangewend zullen worden om staatsapparaat mee te bedienen of dat zij zelfs in de zakken van regeringsfunctionarissen van de Taliban zullen belanden. Er heerst een groot wantrouwen ten opzichte van het toekennen van deze middelen zolang er niet meer transparantie gegarandeerd kan worden of zolang er geen waarborgen bestaan dat zij louter in het voordeel van de Afghaanse bevolking zullen gebruikt worden.

Daarbovenop is het feit dat de Taliban-regering door de internationale gemeenschap niet erkend wordt als rechtmatige en democratische Afghaanse machthebbers van groot belang bij het opleggen/opheffen van de sancties en het gebrekkige verlenen van humanitaire hulp.

Een dergelijke erkenning lijkt vooralsnog niet meteen te zullen plaatsvinden, gezien de strikte voorwaarden die de internationale gemeenschap oplegt vooraleer er sprake kan zijn van een dergelijke erkenning, zoals o.a. de manier waarop de Taliban met vrouwenrechten omgaat, die vooralsnog niet al te veel goeds voorspelt.

Hoewel er dus sprake is van een combinatie van factoren die aan de basis liggen van de huidige situatie, moet er niettemin geconcludeerd worden dat door de machtsovername, het profiel en de ideologische hoedanigheid van de Taliban, als oorspronkelijk gewapende rebellengroepering en huidige niet-erkende, illegitieme feitelijke regering, de gedragingen, handelingen en beleidsbeslissingen een ontwrichtend effect hebben op de reeds precare socio-economische situatie, nu deze tot gevolg hebben gehad dat de financiële en humanitaire hulpmiddelen door de internationale gemeenschap werden afgesneden, beperkt of verboden.

In acht genomen de gebeurtenissen die zich sinds februari 2020 ontwikkeld hebben met de start van de 'vredesonderhandelingen' tussen de Taliban en de VS, zonder dat de toenmalige Afghaanse regering hierbij betrokken was; het Doha-vredesakkoord dat hieruit voortgekomen is; de terugtrekking van de Westerse militairen; de garanties die onderdeel uitmaakten van het akkoord dat het Afghaans grondgebied niet gebruikt mocht worden om internationaal terrorisme te faciliteren; het stelselmatig terugtrekken van Westerse troepen, het stopzetten van militaire steun, het sluiten van militaire basissen en het vrijlaten van duizenden gevangen in uitvoering van het Doha-akkoord; het falen van intra-Afghaanse dialoog, wat nochtans een voorwaarde was van de onderhandelingen; het niet-naleven van de 'vredesovereenkomst' door het hervatten en de toename van offensieve operaties tegen het Afghaanse in 2021; de geleidelijke gewelddadige inname van het Afghaans grondgebied en overname van de controle over het hele land met de val van Kaboel in augustus 2021 als gevolg; het blijven ondersteunen van prominente Al-Qaeda leiders door het Haqqani-netwerk (cf. het uitschakelen van Ayman Al-Zawahiri begin augustus 2022 in Kaboel) waarmee de Doha-overeenkomst andermaal niet werd nageleefd; het internationale sanctieregime waarmee zowat alle hogere Taliban-leden gevisieerd worden; het niet-erkennen van de Afghaanse de facto-overheid omwille van dat sanctieregime en het feit dat haar leden als terroristen worden beschouwd en dus geen internationale betrekkingen kunnen aanknopen; en de tanende geloofwaardigheid van de Taliban als de facto-overheid die het proces in zijn geheel fnuikt om als legitieme regering erkend te kunnen worden en om van het opgelegde sanctieregime ontheven te kunnen worden; etc. moet dan ook tot het besluit gekomen worden dat er wel degelijk sprake is van een (niet-overheids)actor die aan de basis ligt van de huidige situatie veroorzaakt door bepaalde gedragingen, handelingen en/of nalaten, die aan haar toerekenbaar zijn.

Gelet op al deze informatie, zoals ook uitgebreid samengevat in de rechtspraak van Uw Raad,⁶⁸ moet dan ook redelijkerwijze besloten worden dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de verergering van deze situatie wel degelijk overwegend veroorzaakt wordt door gedragingen van de taliban als actor in de zin van artikel 48/5, §1 Vreemdelingenwet, omwille van de ontwrichtende en destabiliserende gevolgen van de gedragingen van de taliban, te beginnen met de gewapende en illegitieme machtsovername zelf, op deze omstandigheden.

68 Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 270.813 van 31 maart 2022, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 278 654 van 12 oktober 2022 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 278 701 van 13 oktober 2022.

Tegen de achtergrond van de aard en karakter van deze crisis dient, zoals aangevoerd, geen sprake te zijn van een intentioneel karakter van de Taliban die de huidige situatie zouden gewild hebben of er baat bij zouden hebben om deze in stand te houden. Er dient wel een louter oorzakelijk verband te bestaan tussen de handelingen of nalaten van de actor en de huidige situatie als gevolg daarvan, waarover gesteld kan worden dat dit handelen of nalaten rechtstreeks aanleiding heeft gegeven tot de ernst van de situatie. De huidige situatie is dus overwegend veroorzaakt door en het gevolg van de machtsovername op zich door een internationaal niet-erkende, gesanctioneerde, uit terroristen samengestelde en gewapende de facto regering als actor in de zin van artikel 48/5 Vreemdelingenwet.

De huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voldoet in ieder geval aan de drempel van artikel 3 EVRM, waardoor verzoeker in geval van terugkeer, net zoals de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden, waarbij hij niet meer in staat zal zijn om in zijn meest elementaire levensbehoeften te voorzien, zoals voedsel en hygiëne.

Verzoeker meent in ieder geval dat hij gelet op deze redenen in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.

In voorkomend geval dient dit verder en grondiger onderzocht te worden tegen de achtergrond van de huidige precare situatie.

5. ACTUELE VEILIGHEIDSSITUATIE

Tot slot, wat de actuele veiligheidssituatie betreft, behoud verzoeker zich het recht voor om dit middel, in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten, verder uit te werken, inclusief de persoonlijke en individuele elementen en dat gelet op en omwille van de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie.

Wel kan verzoeker dienstig verwijzen naar zijn herkomst uit Nangarhar en het feit dat deze regio als risico-verhogend beschouwd moet worden, gelet op het voortdurende gewapende conflict in deze regio.

Gelet op alle bovenstaande elementen meent verzoeker dat er in ieder geval voldoende elementen zijn die wijzen op een gegronde vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent in hoofddorde dat hij hoe dan ook in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In uiterst ondergeschikte orde dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en dient te zaak teruggestuurd te worden naar het CGVS, indien Uw Raad van mening is dat bijkomende informatie vereist is."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift een inschrijvingsbewijs van 8 november 2022 over verzoekers scholing in België.

2.1.3. In een aanvullende nota van 28 maart 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- het EUAA rapport "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van Cedoca van 23 september 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of Individuals" van augustus 2022.

2.1.4. In een aanvullende nota van 6 april 2023 brengt verzoeker de volgende stukken ter kennis:

- stukken met betrekking tot zijn schoolloopbaan (stuk 1);
- een getuigenis van de eigenaar van een beenhouwerij waar verzoeker stage doet (stuk 2);
- een getuigenis van een vrijwilliger (stuk 3).

2.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, derde lid, van de Richtlijn 2013/32/EU.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. In zoverre verzoeker volhardt in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas, benadrukt de Raad dat hiermee geen afbreuk wordt gedaan aan de volgende correcte en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratief dossier: *“Wat betreft jouw vluchtmotieven dient te worden opgemerkt dat jouw verklaringen over de bom die je kreeg van de taliban en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban, geenszins weten te overtuigen. Zo verklaarde jij aanvankelijk dat de taliban naar jou toe wandelden toen ze jou de zak met de bom overhandigden (CGVS 2, p. 15). Later verklaar je echter dat de taliban naar jou schreeuwden en jou aanmaanden om naar hen toe te komen, waarop je hen benaderde en zij jou de bom overhandigden (CGVS 2, p. 16). Verder zijn jouw verklaringen over hoe de politie ingeschakeld werd nadat je vader de bom in de zak ontdekte, tegenstrijdig. Je verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat jullie de bom aan de kant zetten, de politie verwittigden waarop de politie naar jullie toe kwam (Vragenlijst DVZ, punt 5). Ook op het CGVS verklaarde je eerst dat de politie naar jouw vader en jou toekwamen (CGVS 2, p. 15), maar verder in het persoonlijk onderhoud verklaar je dan weer dat je vader en jij naar het politiekantoor wandelden om hen in te lichten (CGVS 2, p. 17). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen, komen de geloofwaardigheid van de door jou voorgehouden problemen niet ten goede. Het is ook erg vreemd dat je aanvankelijk verklaarde dat jouw vader de politie contacteerde, waarop deze jullie in het openbaar ondervroegen (CGVS 2, p. 15), daar jij eerder verklaarde dat niemand een praatje met de politie wil maken omdat wanneer dat de taliban ter ore komt, zij een einde maken aan jouw leven (CGVS 2, p. 12). Bijgevolg maakt de door jou geschetste gang van zaken allerm minst een aannemelijke indruk.*

Voorts komt ook de werkwijze van de taliban in deze situatie erg onaannemelijk over. Mochten zij immers plannen hebben om een aanslag te plegen op de schooldirecteur, is het niet logisch dat ze een bom zouden meegeven aan iemand van wie ze de loyaliteit niet kennen. Daarbij is het tevens erg opvallend dat ze nauwelijks enige moeite deden om zich niet verdacht te maken. Ze waren immers gemaskerd en schreeuwden naar jou opdat je tot bij hen zou komen, waardoor jij bang werd en besepte dat het om talibanleden ging. Dat ze jou vervolgens botweg meedeelden dat ze een cadeau hadden voor jouw schooldirecteur, zonder enige duiding te geven over de achterliggende reden voor dat cadeau of waarom jij daarvoor werd ingeschakeld, komt weinig aannemelijk over (CGVS 2, p. 16-17). Op deze manier maakten ze zich immers meteen verdacht, wat de kans op slagen van hun plan meteen aanzienlijk verkleinde. De door u geschetste modus operandi van de taliban, maakt dan ook een erg onwaarschijnlijk indruk.

Ook jouw verklaringen omtrent de nasleep van dit incident zijn niet geloofwaardig. Zo verklaarde je dat de taliban diezelfde avond nog naar jouw huis kwamen en tegen jouw broer zeiden dat je vader en jij zich de dag nadien moesten melden op het Sagardan-plein (CGVS 2, p. 15). Jij en je vader meldden zich de dag nadien niet bij de taliban zoals gevraagd en jij vertrok vervolgens op de 3de dag na het incident uit Afghanistan (CGVS 2, p. 16). Hierbij is het erg vreemd dat de taliban jou nog de ruimte gaven om aan hen te ontsnappen en niet onmiddellijk naar jullie huis kwamen nadat zij merkten dat jullie niet op het appèl verschenen. Zij wisten namelijk al dat je hen niet gehoorzaamde en niet loyaal aan hen was, daar jij de zak met de bom niet aan de schooldirecteur overhandigde, zoals zij aan jou opgedragen hadden. Jouw verklaringen over jouw vertrek uit Afghanistan op het CGVS en bij de DVZ zijn bovendien niet coherent, zo verklaarde je op de DVZ dat je de dag na het incident uit Afghanistan vertrok terwijl je op het CGVS verklaarde dat je pas op de 3de dag na het incident het land verliet (Vragenlijst DVZ, punt 5; CGVS 2, p. 16). Dergelijke inconsistente verklaringen komen de geloofwaardigheid ervan niet ten goede. Bijkomstig is het erg vreemd dat jij op 7 juni 2021 per mail twee dreigbrieven aan het CGVS voorlegde die de taliban aan jou en je vader hadden gestuurd, om hiervan vervolgens noch in je interview bij de DVZ (document 12 en 13; Vragenlijst DVZ, punt 5), noch in je persoonlijk onderhoud van 10 juni 2021 en 27 juli 2021 gewag van te maken. Wanneer de protection officer jou expliciet vraagt naar de inhoud van deze twee brieven blijkt bovendien dat je totaal geen idee hebt van de inhoud ervan, en antwoord je dat de PO het zelf kan controleren, waarop de PO jou opnieuw vraagt naar de inhoud en jij stelt dat ze “waarschijnlijk

het probleem schreven dat leidde tot jouw vertrek en dat ze de overheid claimen” (CGVS 2, p. 21). Dat je twee dreigbrieven voorlegt ter ondersteuning van jouw relaas om deze vervolgens niet eens te vermelden wanneer er gevraagd wordt naar jouw problemen die geleid hebben tot je vertrek (CGVS 2, p. 15) en vervolgens ook gist naar de inhoud ervan, zaait twijfel over de authenticiteit en correctheid van deze brieven.

Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de door jou verklaarde problemen met de taliban, is het evenmin geloofwaardig dat jouw vader ten gevolge hiervan ontvoerd zou zijn door de taliban en nadien opnieuw vrijgelaten werd bij de viering van het Suikerfeest (CGVS 2, p. 20). Hoewel het profiel van jouw vader als (voormalig) leraar op een meisjesschool niet onmiddellijk in twijfel getrokken wordt, kan er geen geloof gehecht worden aan jouw verklaringen dat jouw vader nog steeds vervolgd wordt door de taliban. Zo verklaar je dat de taliban jou, je vader en jouw broers willen (CGVS 3, p. 7). Dit is echter een blote bewering die niet te verenigen valt met jouw overige verklaringen. Jouw vader woont nog steeds met jouw jongere broertjes in jullie huis in Langarkhel, Hesarak (CGVS 3, p. 4). Volgens jouw verklaringen verstopt je vader zich in zijn huis en begeeft hij zich amper in het openbaar omdat de taliban nog steeds achter hem aan komen (CGVS 3, p. 4-5). Het is echter weinig aannemelijk dat je vader nog in het vizier van de taliban loopt, daar hij nog steeds in jouw ouderlijke huis in Langarkhel woont, op een adres dat bij de taliban bekend was, gezien zij daar ooit aan de deur stonden om jou en je vader naar het Sagardan-plein te sommeren (CGVS 2, p. 15).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij je vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de problemen die je gehad zou hebben met de taliban.”

Waar verzoeker verder wijst op zijn verwestering, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat *“zina”* betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties.

Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu wijst de Raad erop dat verzoeker op 13-jarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten, in september 2019 Europa is binnengekomen en in februari 2020 België is binnengekomen en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ondertussen verblijft verzoeker meer dan drie jaar in België. De Raad brengt in herinnering dat het louter verblijf in een Westers land niet volstaat opdat een vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Evenwel kan niet worden voorbijgegaan aan verzoekers bijzondere kwetsbaarheid wegens zijn psychologische problemen en zijn minderjarigheid. Verzoeker legde in het kader van zijn huidige verzoek verschillende attesten neer waaruit blijkt dat hij sinds zijn aankomst in België dermate angstig is en stress ervaart dat dit zijn lichamelijke gezondheid en dagelijkse bezigheden beïnvloedt. Deze vaststellingen worden bevestigd en blijken eveneens uit de persoonlijke onderhouden, die op verschillende tijdstippen werden gepauzeerd wegens paniekaanvallen van verzoeker of zelfs vroegtijdig werden stopgezet. *In casu* kan verzoeker aldus worden bijgetreden dat hij psychologisch kwetsbaar is.

Verzoeker spreekt zeer goed Frans en gaat naar school, waarbij hij ook twee dagen in de week werkt. Hij heeft het grootste deel van zijn tienerjaren, die essentieel zijn in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, buiten Afghanistan en in Europa doorgebracht. Zijn jonge leeftijd maakt dat hij erg beïnvloedbaar is en dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, die onder meer blijkt uit de stukken die hij heeft neergelegd, via zijn school en zijn stage, onbewust ‘westerse’ gedragingen en kenmerken heeft eigen gemaakt. Uit de getuigenis van zijn “*Mamy*” die zeven jaar niet-begeleide minderjarigen begeleidt, blijkt dat verzoeker haar zal bijblijven omdat hij al het mogelijke heeft gedaan en doet om een band te creëren.

Er kan worden aangenomen dat hij deze gedragingen en kenmerken, gelet op zijn jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich mee dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken. De Raad stipt hierbij aan dat uit deze landeninformatie blijkt dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging daar de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

Er kan worden aangenomen dat hij deze gedragingen niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar Afghanistan de heersende verstrengde wetgeving, voorschriften, gebruiken, aanbevelingen, regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, in acht zal moeten nemen. Wegens zijn jonge leeftijd, meent de Raad dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt waardoor het aannemelijk is dat hij niet steeds de maturiteit of het inzicht zal hebben om het 'spel' te spelen. Verzoekers herkomst uit ruraal gebied in de provincie Nangarhar wordt niet betwist in de bestreden beslissing. Naast de taliban en daaraan gelieerde buitenlandse groeperingen, is ook ISKP zeer sterk aanwezig. Dit heeft tot gevolg dat verzoeker, gelet het voorgaande, ook onder de aandacht zou kunnen komen van ISKP, een salafistisch-jihadistische groepering die een afkeer heeft voor alles wat 'westers' is.

De commissaris-generaal betwist verder niet dat verzoeker zijn moeder heeft verloren, samen met zijn twee jongste zussen, toen zijn ouderlijk huis werd geraakt bij gevechten tussen de taliban en de overheid begin 2021. Het profiel van verzoekers vader als (voormalig) leraar op een meisjesschool wordt evenmin in twijfel getrokken. Verzoekers vader woont intussen samen met verzoekers drie jongste broers opnieuw in het ouderlijk huis. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal verzoekers herkomst uit Hesarak in de provincie Nangarhar aanvaardt.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met zijn profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. Met inachtneming van de onduidelijkheid wat de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben betreft, is de Raad *in casu* van oordeel dat een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker bestaat waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023 (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 149).

In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift en aanvullende nota aangevoerde grieven en stukken, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP